

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

27. ČÍSLO / X. ROČNÍK

8 Kč (11,50 Sk)

7. ČERVENCE 2002

Z obsahu:

Chvála Boha Stvořitele
Katecheze Jana Pavla II.
při generální audienci
12. června 2002
- strana 2 -

Světce Charbel
...pozdější plodnost
skrytého života
- strana 4 -

Ze života
P. Antonína Šuránka (3)
Ladislav Jílek
- strana 6 -

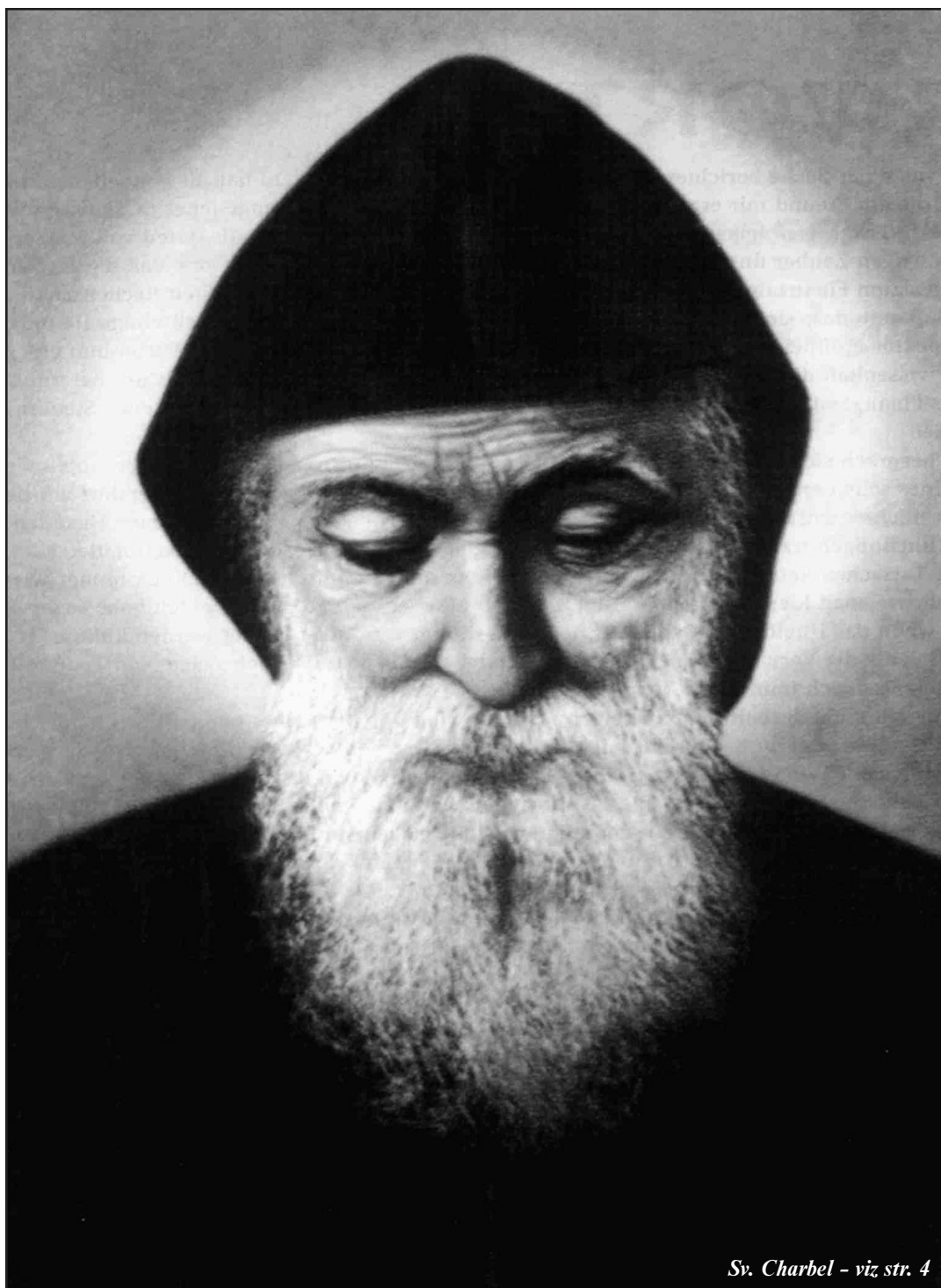
Chamtivost
Chamtivost je neřest,
hřích, se kterým
je nutno bojovat a stavět
se mu na odpor
- strana 8 -

**420 let gregoriánského
kalendáře**
Před 420 lety se papež
Řehoř XIII. postaral
o to, aby kalendář opět
souhlasil s oběhem
Země kolem Slunce
- strana 9 -

Rudá hvězda proti Kříži (3)
- strana 10 -

Život Kristův (81)
Kristologické katecheze
Jana Pavla II.
- strana 12 -

Skutečná tvář otce Pia (27)
Četba na pokračování
- strana 14 -

Sv. Charbel - viz str. 4

EDITORIAL

Statisíce věřících, kteří 16. června zaplavili Řím jako při vrcholných událostech Jubilejního roku, byly nejen demonstrací úcty k novému světcovi P. Piovi, ale také manifestací »nadpřirozeného smyslu pro víru« a lásky, s jakou Boží lid »neúchylně lne k víře jednou provždy křesťanům svěřené«. Světec ze San Giovanni Rotondo byl přímo ztělesněním toho, čemu se dnes s oblibou říká »nekompromisní konzervativní fundamentalismus«. Nejen Boží lid, ale i sám Bůh skutečně mimořádnými znameními potvrdil, jaké má zalíbení právě v tom, co je »fundamentální«, v této zásadové a neúprosné věrnosti nepřizpůsobované a nezpohodlňované zděděné víře a její každodenní praxi.

Tentokrát se nikdo neodvážil veřejně protestovat proti tomuto svatořečení, jak jsme toho byli svědky nedávno například v případě bl. Pia IX., či sv. Jana Sarkandra, ale najde se dosti těch, kteří o některých stránkách života tohoto světce raději nechtějí slyšet. Je možné z P. Pia udělat také »sympaťáka«. Byl to ovšem »sympaťák«, který neznal pardon, když bral někdo kterýkoliv svůj hřích na lehkou váhu. Tento »sympaťák« vyhazoval bez milosti nekající a trval na oněch starých zásadách zpovědní praxe, které nyní musí Svätý otec znovu pracně připomínat a zdůrazňovat kněžím i biskupům. Tento »sympaťák« byl mimo jiné také »živým svědkem existence ďábla« jakožto osoby, nikoliv jako pouhé personifikace zla.

To, co se mnohým nelíbilo a dále nelíbí, je skutečnost, že v životě tohoto světce dostává opět »nadpřirozené« svou »přirozenou« podobu jako za časů Krista a apoštolů. Bůh svými divy a zázraky neprovází a nepotvrzuje modernistické novoty, ale starou »tradiční« praxí, ať už je to u otce Pia či Charbela. Pokud odsunout zázraky (i Kristovy) do oblasti iluzí a mýtů tak dostává těžkou ránu.

Čím to, že ani zjevné zázraky některé nepřesvědčí? To dokazuje dvě skutečnosti: Na jedné straně můžeme poznat, jak velice respektuje Bůh svobodu člověka: pro ty, kteří nechtějí uvěřit, není ani největší zázrak nástrojem znásilnění lidského smýšlení. A na druhé straně to ukazuje, jak velikou zaslíbenost dokáže ďábel vyvolat u těch, které chce držet ve svém vlivu. A tak tyto »tradiční« světcové dvojnásobně provokují: svým způsobem života a navíc tím, že jim Bůh dává zjevně za pravdu divy a zázraky, a to i po jejich smrti, třeba tím, že jejich tělesné pozůstatky navzdory přírodním zákonům nepodléhají zkáze.

Pokračování na str. 7

Chvála Boha Stvořitele

Ranní chvály, sobota 3. týdne

Žalmu 91, který právě zazněl jako zpěv spravedlivého člověka Bohu Stvořiteli, vyhrazuje dávná židovská tradice zvláštní místo. Titul na počátku žalmu totiž říká, že je určen pro sobotní dny (srov. v. 1). Je to tedy hymnus, který stoupá k věčnému a vzne-

šenému Hospodinu, když zapadne páteční slunce a nastupuje svätý den modliteb, rozjímání, poklidného odpočinku těla i duše.

Teorie odplaty

Ve středu žalmu se tyčí slavná a velkolepá postava nejvyššího Boha (srov. v.9), kolem něhož se rýsuje harmonický a pokojný svět. Před ním stojí také osoba spravedlivého, a ten je podle pojetí Starého zákona zahrnut blahobytem, radostí a dlouhým životem jakožto přirozeným důsledkem počestného a věrného života. Jedná se o tak zvanou »teorii odplaty«, podle které je již zde na zemi každý delikt trestán a každý dobrý skutek odměněn. I když je v tomto pojetí prvek pravdy, nicméně – jak to vytuší Job a jak to zdůrazní Ježíš (srov. Jan 9,2-3) – skutečnost lidské bolesti je mnohem komplexnější a není možno ji tak snadno zjednodušovat. Lidské utrpení je totiž nutno posuzovat z hlediska věčnosti.

Hudba k liturgii

Ale prozkoumejme nyní tento mudroslovný hymnus z liturgických hledisek. Začíná výraznou výzvou ke chvále, k radostnému děkovnému zpěvu, slavnostní hudbě provozované na desetistrunné harvě, lyře a citeře (srov. v. 2-4). Lásku a věrnost Hospodina je třeba oslavovat liturgickým zpěvem provozovaným »s uměním« (Ž 46,8). Tato výzva platí také pro naše obřady, aby se jim dostalo jasu nejen ve slo-

vech a a v ritech, ale také v melodiích, které je oživují.

Dočasný úspěch bezbožných

Po této výzvě, aby se neztratila vnitřní ani vnější nit modlitby, opravdový a trvalý dech věrného lidstva, rýsuje žalm 91 jakoby ve dvou črtách profil bezbožníka (srov. v. 7-10) a spravedlivého (srov. v. 13-16). Bezbožník je totiž postaven před tvář Hospodina, *vznešeného navěky* (v.9), který zahubí své nepřátele a rozptýlí všechny zlosyny (srov. v. 10). Neboť jen v božském světle je možno pochopit hloubku dobra i zla, spravedlnosti i zvrácenosti.

Postava hříšníka je vylíčena v obrazech z rostlinné říše: *Bezbožníci raší jako tráva, kvetou všichni zlosynové* (v. 8). Ale tento rozkvět je určen k tomu, aby uschl a zmizel. Žalmista totiž kupí slova a výrazy, které popisují zkázu: *jsou určeni pro věčnou zkázu... tvoji nepřátele, Hospodine, zahynou, rozprášení budou všichni zlosynové* (v. 8.10).

U kořene tohoto katasofálního konce je hluboké zlo, které zachvátilo mysl a srdce zvráceného: *Pošetily člověk to nechápe, nerozumný nemá pro to smyslu* (v. 7). Použití přívlastky patří do mudroslovné mluvy a označují brutalitu, slepotu a domýšlivost, která se domnívá, že může jednat zvráceně před tváří země bez mravních výčitek a namlouvat si, že Bůh je daleko a že je mu

to lhostejné. Naproti tomu prosebník si je jist, že Bůh se zjeví na obzoru, aby zjednal spravedlnost a potlačil aroganci pošetilého (srov. Ž 13).

Důstojnost spravedlivého

A pak zde vidíme postavu spravedlivého, vylíčenu v bohatém obraze, plném barev. I v tomto případě se autor utíká

Pokračování na str. 13

Škola pravé moudrosti

Zamyšlení nad liturgickými texty dnešní neděle

Učte se ode mne

Abys lépe pochopil smysl Ježíšova poselství, nespokoj se s tím, co slyšíš v dnešním třetím čtení, a připomeň si z Matoušova evangelia to, co předcházelo. Jeho slova jako by kontrastovala s neúprosnou hrozbou, kterou vyslovil předtím na adresu galilejských měst, která nepřijímají jeho poselství, ačkoliv je potvrdil tolika zázraky.

Snaž se prožít se svým Pánem, jak je pro něho smutné a sklíčující, když musí vyslovit odsuzující »Běda!«, ačkoliv už tolikrát osvědčil, jak rád prokazuje svou slitovnost, dobrotu. Jak je možné, že vedle jeho dobrotivosti a milosrdenství má své místo i taková přísnost? Ježíšovo rozhořčení vyvolala skutečnost, že ti to lidé jeho milosrdenství odmítají. Jsou příliš pyšní a sebevědomí a ani si nepřipouštějí, že je potřebují. Ve své domýšlivosti se chtějí vypínat až k nebi, ale Pán jim předpovídá: *Klesnete až do pekla.*

Pýcha uzavírá svou oběť do tragických sebeklamů, které ji činí zcela hluchou ke každému napomenutí i varování. Taková *moudří a rozumní* lidé se cítí zcela bezpeční a soběstační. Jsou si až příliš jisti sami sebou, než aby věnovali pozornost prorockým znamením, která je vyzývají k upřímnému pokání, jako by pokání nepotřebovali. Ježíš vyslovil svou hrozbu veřejně a s takovým důrazem, protože se netýká jen těchto galilejských měst. Je stále aktuální. Bude pro tebe velikým štěstím a darem, když připustíš, že platí i tobě. Nepocituješ také sklon ve jménu lidské *moudrosti a rozumnosti* blahosklonně přehlížet, či dokonce otevřeně odmítat mimořádné a zázračné projevy Boží přítomnosti a milosti, kterými tě Pán naléhavě vyzývá k radikálnímu obrácení a opravdovému pokání?

Pokus se odložit alespoň na chvíli svou sebejistotu, všechny své důvody, které pokládáš za tak jisté, tak *moudré a rozumné*, a otevři se Ježíšovu slovu. Jeho dobrotivé Srdce se proto tak rozhorlilo na pyšné rozumáře, protože nachází opravdové zalíbení v těch, kteří smýšlejí zcela opačně a po kterých touží. Jeho radost z duší prostých a pokorných je tak nesmírná, že vzápětí nato slavnostně a veřejně děkuje svému Otci, že se zjevuje maličkým. Ten, který je Moudrost sama, který všechno stvořil a je svrchovaným Pánem nebe a země, nemůže dopřát své poznání těm, kteří si zakládají na tom, jak jsou *moudří a rozumní*. Oni by totiž jeho dar pokládali za svou vlastní moudrost. Proto se raději zjevuje *maličkým a prostým*. *Ano, tak*

se mu zalíbilo. S láskou a potěšením se sklání ke všem, kteří umějí být vnímaví k jeho hlasu, umějí ocenit jeho dary, jeho čas a znamení a s vděčností přijímají jeho vnuknutí, napomenutí i výstrahy. To jsou ti, kterým pak Syn s takovou radostí dává poznat svého Otce. Necítíš touhu patřit k nim, aby i za tebe mohl Ježíš tak vroucně děkovat?

Dodej si odvahy a přístup k Pánu s prosbou, aby ti odhalil skutečný stav tvé duše. Projev mu své přání *učit se od něho*. On nejlépe ví, jak je to pro tebe nelehké stát se *maličkým*. Ví dobře, jakým břemenem je pro tebe tvé vlastní JÁ, se kterým se lopotíš. Ale právě proto přichází, aby ti nabídl svou pomoc i odpočinutí.

On sám chce být tímto tvým ulehčením a odpočinkem. To, co ti nabízí, je jeho vlastní cesta. Ten obtížný úkol stát se maličkým vyzkoušel sám na sobě. To *jho*, které ti ukládá, chápej skutečně jako *jeho jho*, tedy jho, které nese ON sám. Ponese je stále před tebou a s tebou, aby tě netlačilo a netížilo.

Projev Ježíši svou ochotu stát se maličkým a pros jej, aby ti pomohl překonat ten hluboce zakořeněný strach z pokory, prostoty a tichosti. Lidé tohoto světa ti všemožně dávají najevo, že jsou to vlastnosti, které člověka deformují a ušlapávají. Ve skutečnosti to, co ho nejvíce deformuje, je právě pýcha. Pýcha jej zavádí do bludného kruhu nepravdy a sebeklamu a pro svou nenasytost mu nikdy nedopřává klidu ani odpočinutí.

Ze sebeklamu do reality a pravdy vede jen cesta pokory a prostoty. Jenom ve stavu skutečné pravdy můžeš prožívat radost z jistoty a důvěry a bezpečnou svobodu vědomí, že se můžeš uchýlit do Otcovy náruče, která přece *netlačí ani netíží*. To, co se máš od Ježíše naučit, je jeho osobní a stále prožívaná a uskutečňovaná zkušenost: Bůh se nemohl ničím více přiblížit k člověku než cestou pokory. *Tvůj Král k tobě přichází a je pokorný*. Jeho snížila a přiblížila pokora k tobě, tebe pokora pozvedá k Bohu. Není jiné základny, na které by se člověk mohl důvěrněji setkávat se svým Bohem. Není také ani jiné základny, kde by se mohl bezpečně setkávat člověk s člověkem. Chápeš, proč pravá velikost spočívá v tom, stát se *maličkým*? Spoj se s *pokorným Králem*, který jediný právě svou tichostí *zničí válečné vozy, zlomí bitevní luk a národům ohlásí pokoj*. Není to to, po čem tak toužíš?

Milosrdný a milostivý je Pán, shovívavý a plný lásky. Ať Tě, Pane, chválí všechna tvá díla a tvoji zbožní ať tě velebí, ať svědčí o slávě tvého království a mluví o tvé síle.⁽¹⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ resp. žalm 145

Liturgická čtení

1. čtení – Zach 9,9-10

Toto pravi Hospodin:

„Hlasitě zajásej, síónská dcero, zaplesej, dcero jeruzalémská, hle, tvůj král k tobě přichází, je spravedlivý a přináší spásu, je pokorný a jede na oslu, na oslátku, osličím mláděti. Zničí válečné vozy z Efraima, válečné oře z Jeruzaléma, zlomen bude bitevní luk. Národům ohlásí pokoj, bude vládnout od moře k moři, od řeky (Eufratu) až do končin země.“

2. čtení – Řím 8,9.11-13 Bratři!

Vy žijete ne podle těla, nýbrž podle Ducha, jestliže skutečně ve vás přebývá Duch Boží. Kdo totiž nemá Kristova Ducha, ten není jeho. A když sídlí ve vás Duch toho, který z mrtvých vzkřísil Ježíše, pak ten, který vzkřísil z mrtvých Krista Ježíše, probudí k životu i vaše smrtelné tělo svým Duchem, který sídlí ve vás. Nuže, bratři, nejsme vázáni povinnostmi k tělu, že bychom museli žít, jak chce tělo. Žijete-li totiž tak, jak chce tělo, musíte umřít; jestliže však s pomocí Ducha ničíte záladnosti těla, budete žít.

Evangelium – Mt 11,25-30

Ježíš se ujal slova a řekl:

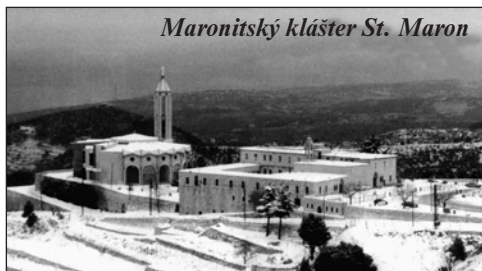
„Velebím tě, Otče, Pane nebe a země, že když jsi tyto věci skryl před moudrymi a chytrými, odhalil jsi je maličkým; ano, Otče, tak se ti zalíbilo. Všechno je mi dáno od mého Otce. A nikdo nezná Syna, jenom Otec, ani Otce nezná nikdo, jenom Syn a ten, komu to chce Syn zjevit. Pojďte ke mně všichni, kdo se lopotíte a jste obtíženi, a já vás občerstvím. Vezměte na sebe mé jho a učte se ode mne, neboť jsem tichý a pokorný srdcem, a naleznete pro své duše odpočinek. Vždyť mé jho netlačí a mé břemeno netíží.“

Světec Charbel

...pozdější plodnost skrytého života
8. května 1828 – 24. prosince 1898

Charbel blahorečený roku 1965 v den uzavření II. vatikánského koncilu je pro naši dobu apoštolem čistoty, radosti a radikálního života ve vášnivém hledání Boha. Podobně jako Terezička dává o sobě více vědět od té doby, co je v nebi, než za svého života na zemi.

Jednoho dne v roce 1844 ve stínu posledních libanonských cedrů v horách severního Libanonu stráží Yussef Makhluף ovice svého strýce Taniose. Je mu 16 let a má touhu zasvětit svůj život samotě a kontemplaci. Je posledním z pěti dětí a obdržel od svých rodičů Antonína a Brigity prostou a solidní víru, která

Maronitský klášter St. Maron

v něm vzrůstala i přes bídu a tvrdý život, plný práce. Jeho otec zemřel, když mu byly tři roky. Muslimská armáda ho přinutila k práci na jednom transportu a on zemřel na zpáteční cestě úplnou vyčerpaností.

Dva Yussefovi strýcové z matčiny strany, Augustin a Daniel jsou poustevníky. Když je navštíví v jejich klášteře Quzhaya, pociťuje, že v něm klíčí povolání. Ale strýc z otcovy strany, který se stal jeho opatrovníkem, i když je úctyhodným mužem a křesťanem, nemá vůbec pochopení pro to, že by se měl vzdát svého pastýře, a matka počítá s tím, že její benjamínek se o ni postará v době stáří.

Jednoho dne vidí Yussef, jak k němu přichází starý mnich, jehož tvář neobyčejně září, i když jeho zevnějšek prozrazuje chudobu. V malé vesnici Biqa Kafra v nadmořské výšce 1600 m, kde

je každý spřízněn s každým, znamená toto setkání pro všechny důvod k překvapení. Když mu mládenec naslouchá, jak vypráví o svém štěstí, které našel, když všechno opustil pro Boha, cítí, že jeho touha vzrůstá.

»Kde najdu sílu, abych mohl vést takový život?« ptá se mnicha.

Dostane radu, kterou bude uplatňovat celý život:

»Nesmiš usilovat, abys byl první, musíš si přát, abys byl ze všech poslední.«

Pak mu mnich vyčítá, že cestou mluvil s jedním děvčetem a usmíval se na ně. Yussef pokorně protestuje:

»Copak jsem nemusel naše kůzle přivést zpět?«

Jeho nevinnost dojme a pobaví starého muže, který bere jeho hlavu do svých rukou. Zdá se, že

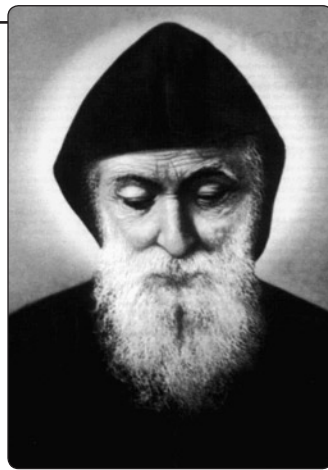
čte v jeho tváři, a dříve než ji pustí, říká hrdě:

»Když se v tobě zakořenil Kristův pokoj, budeš ho předávat druhým a léčit je z jejich životních úzkostí a pochybností.«

V Yussefově srdci dozrálo rozhodnutí, ale nemá odvalu opustit svou matku. Až jedna událost ho přivede k tomu, že jednou v neděli večer uteče,

Poustevna sv. Petra a Pavla

aniž by někomu něco řekl: chtěli ho oženit. Odebral se do kláštera Panny Marie v Mayfuku. Jeho matka a strýc přijdou, aby ho odvedli zpět. Ale ani pláč, ani hrozby nezviklají jeho rozhodnutí. Jeho matka se podrobí jako první: »Ať se stane vůle Boží! Ale kdyby ses neměl stát dobrým řeholníkem, vrať se ke mně zpátky.«

Z Mayfuku do Annaye

Yussefovi je 23 let, když začíná noviciát v maronitském řádu, jehož liturgická řeč je blízká mateřské řeči Ježíše Krista. Dva roky přísného noviciátu leckoho odradily. Ale jemu se zdají tvrdá práce a pokořování přirozené, tak velká je jeho touha po svatosti. Přijímá jméno Charbel po jednom mučedníkovi z Antiochie, který zemřel v roce 107. Dokončí noviciát v St. Maron v Annayi a zde ve věku 25 let skládá sliby. Na prosbu svého představeného dostane zvláštní privilegium: ukončí brilantně studia v Kfifaně a v 31 letech je vysvěcen na kněze.

Je opět v Annayi a projevuje se dále jako nejpokornější ze

všech bratří. Není tak obtížného úkolu, žádné práce, která by ho odvedla od jeho cíle a zभावovala ho radosti. Směje se i se zakrvácenými rukama. V zimě v létě nosí stále stejnou záplatanou nepraktickou sutanu, která je však vždy pečlivě čistá. Po tvrdé práci na poli a mimo dobu modliteb studuje svaté texty. Pak trochu spánku, a co zbude, tráví tak, že se vypraví za nemocnými, aby jim upravil lůžko, potěšil je a bděl s nimi.

»Některé modlitby osvěží údy více než spánek,« říká svému představenému.

Když se nepostí, jí zbytky, které jiní mniši nesnědli. Jeden z nich s humorem poznává:

»Nemáme v klášteře žádný okoralý chléb. Pater Charbel sní všechnen starý chléb.«

Chodí se sklopenou hlavou a mírným krokem, nedívá se na ženy, a ty se dokonce vyhýbají setkání s ním, tak pověstná je jeho čistota. Nedotkne se peněz, dokonce ani štóly za mše. Jeho poslušnost je stejně radikální jako jeho chudoba, nikdy neprotestuje, nikdy se neospravedlňuje. Působí znamením, která dokazují jeho důvěrné spojení s Bohem. Svěcenou vodou zachrání úrodu před invází kobylek. Přináší je k němu četné nemocné, které ošetřuje a uzdravuje. Jednoho večera svítí u něho dvě hodiny lampa, kterou nějaký zlomyslník místo olejem naplnil vodou. Je vyhledávaným zpovědníkem s neomylnou pamětí, ale jeho kajícíci odcházejí od něho plni radosti.

Avšak Charbel, příkladný mnich, nepozoruje obdiv, který se kolem něho probouzí, nezapomíná na své první povolání: přání po životě v samotě s Bohem. Nakonec jeho představený souhlasí, když ho napřed přísně vyzkoušel.

Z Annaye do poustevny sv. Petra a Pavla

Po 23 letech života v rodině a 23 letech v klášteře stráví pa-

ter Charbel 23 roky v poustevně. S radostí se ujímá práce, aby opravil poustevnu, která nebyla tři roky obývaná. Pěstuje léčivé byliny, aby tak zmenšil nouzi svých spolubratří v klášteře. Rozdělí svůj život mezi mši svatou v 11 hodin, práci na poli, četbu životopisů svatých, růženec a dlouhé hodiny před Nejsvětější svátostí na dřevěném klekátku a doslova tak uskuptečňuje radu apoštola: *Stále se radujte, bez přestání se modlete* (1 Sol 5,16). Jednou týdně mu přinášejí z kláštera jídlo. Kdo ho vidí, jak nosí těžká břemena, netuší, že trpí těžkou ledvinovou chorobou. V 60 letech, zestárlý a opotřebovaný, přijímá s láskou společníka, kterého mu vnutili, a dá si odlehčit od práce na poli a na vinici, aniž by se zřekl asketického života a adorací.

Z poustevny k věčným příbytkům

Jednoho dne v prosinci 1898, když za asistence P. Makaria, svého spolubratra, slouží mši svatou, zhroutlí se v kapli na zem. Když ho odnesou na postel a opět se probere, snaží se dosloužit mši svatou.

»Bůh nemůže čekat,« vysvětluje svému druhu, který váhá ho dovést zpět do kaple, protože je slabý.

Pater Charbel se s vrávoráním zvedne, obléká kněžské roucho a pokouší se pokračovat v proměňování, ale znovu se zhroutlí. Jeho smrtelný zápas trvá osm dní. Podají mu talíř polévky, aby se posilnil. Padesát let nic takového neochutnal, ale odmítá: »Je advent, musíme držet půst.«

Dne 24. prosince umírá ve věku 70 let, bez výkřiků nebo bolestí, vstupuje do Boží slávy tak, jak žil: s úsměvem a modlitbou na rtech.

»Ne, já neumírám...«

Při zprávě o jeho smrti se zástup lidí tlačí do kostela, protože již za života učinil mnoho

znamení jako z přemíry svého kontemplativního života. Jeho představený zapisuje do klášterního kalendáře následující jedinečnou větu: »To, co vykoná po své smrti, mi ušetří námahu, abych dále mluvil o jeho příkladném způsobu životu.«

Jeden ubohý invalida, který se dotkl jeho těla, vstane uzdravený jako první z dlouhé řady věřících, kterým se ještě dnes dostává milosti a zázraků na přímluvu svatého Charbela, který nezná námahy, aby lidem všech ras a náboženství, kteří se tlačí k jeho hrobu, přinesl uzdravení a útěchu. Jeden muž trpí žaludečními vředy. Lékaři ho pokládají za ztraceného, protože ztratil mnoho krve; položili mu na hrud' relikvii od P. Charbela, a je uzdraven. Dítě s popáleninami třetího stupně, které spadlo na kamna, se uklidní, když přijde do styku s ostatky mnicha. Když sejmou obvazy, obě ruce jsou uzdravené a růžové. Jedno mladé děvče, které bylo od dvou let němé, začne opět mluvit. Muž, který měl 25 let ochrnutou nohu, která je deset let kratší než druhá, s námahou se dovede a pokleká u jeho hrobu. Cítí silné proudění z hrobu, které jím prochází, a je uzdraven.

Ale největší znamení se událo tři měsíce po smrti poustevníka. Patriarcha maronitské církve rozhodne v roce 1899, aby hrob svatého mnicha byl otevřen. Jako jeho bratří i pater Charbel je pochován mezi dvěma prkny, oděný v prostou sutanu a po-

loženy přímo na udusanou půdu, která se v důsledku pronikání vody z deště a sněhu mění v pravou bažinu. Hrob, který je uzavřen velkým kamenem a pokryt hlinou, byl několikrát zaplaven.

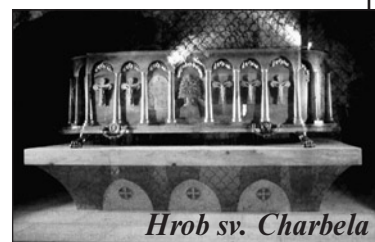
»Vyřezáno ze stejného dřeva« jako libanonské cedry, které mají pověst nezníčitelnosti, je tělo P. Charbela nalezeno neporušené, pružné, kůže je svěží, vlasy a vousy nedotčené. Na tváři úsměv, oči zavřené, zdá se, že právě usnul. Z jeho pórů vytéká pot a z jeho boku krev a voda. Tato tekutina je zachycena a způsobí mnohá uzdravení. Jeho tělo je vloženo do rakve se skleněným víkem a přeneseno do malé kaple v klášteře, kam za ním 27 let proudí den co den zástupy lidí. Dvakrát týdně vyměňují mniši potem a krví prosáklé šaty. V roce 1927 je tělo oděné do kněžských rouch zнову uloženo do rakve a zazděno v kryptě. V roce 1950 zpozorují poutníci, že zdi krypty prosakuje krvavá tekutina. Superior dá za přítomnosti mnichů hrob opět otevřít. Tělo je nalezeno opět neporušené, jen oděv je ušpiněn a prosycen potem a krví. Opět se hromadí věřící a dochází k uzdravením, ale mrtvola je znovu zazděna z obav, aby věřící z entuziasmu mrtvolu světce neodnesli.

Pozdvižen k účtě oltáře

Pro blahorečení byly uznány dva zázraky: Sestra Mariam-Abel Kamariová trpí 14 let žaludečními vředy. Přijímá svátosti

umírajících, když se její spolu-sestry rozhodnou, že ji dopraví 12. června 1950 k hrobu patera Charbela. Když spatří prosakující tekutinu, navlhčí kapesník a třou jím její tělo. Hodinu nato nemocná vstává a odchází zcela uzdravená.

Alexander Obeid, kovář, oslepl na pravé oko, do které-

Hrob sv. Charbela

ho mu vletěla střepina. Po 13 let je ošetřován bez jakéhokoliv výsledku. V srpnu 1950 se odebere do Annaye k hrobu P. Charbela a vytrvale se zde modlí, až se jeho oko zcela uzdraví.

Charbel Makhul je 5. prosince 1965 blahorečen za přítomnosti kardinálů a biskupů z celého světa, kteří jsou přítomni na závěru 2. vatikánského koncilu. Dne 9. října 1977 je svatořečen.

Působí i dnes. Jeho hrob je ustavičně navštěvován a jeho otcovská přítomnost těší národ rozvrácený bratrovražednou válkou.

Abychom skončili jedinečnou příhodou: Až do 8. května 1950 neexistoval ani portrét, ani fotografie tohoto svatého mnicha. V ten den přijel do Ammaje do kláštera v poledne autobus s turisty. Nakonec se vyfotografovali před klášteřem. Po vyvolání snímku se zjistilo, že mezi sebou mají zvláštní osobnost. Devět osob ve vysokém věku v ní poznalo P. Charbela v jeho kapuci.

Z -FeL- 89/2002
přeložil -lš-

Sv. Charbelovi dodnes věřící prokazují velkou úctu

Ze života P. Antonína Šuránka (3)

DUCHOVNÍ VŮDCE

Na P. Šuránka se obracelo mnoho lidí se svými problémy, všem se věnoval, vždy dokázal poradit a povzbudit. Velmi mnoho osob se na něho obracelo písemně a všem písemně odpovídal. Je překvapivé, kolik se přihlásilo lidí, kteří mají jeho dopisy schované.

Jeden muž zapůjčil 56 dopisů, které mu napsal a které on považoval za svůj poklad. Šlo o člověka, který za války a po ní trpěl úzkostnými stavy, a tyto dopisy ho držely nad vodou. V dopisech adresovaných různým mužům se opakuje jedna myšlenka: Vyzývá je k častému přijímání svátostí, které v jeho době nebylo – hlavně u mužů – vůbec běžné. Citujme alespoň z jednoho: „Vždycky mne naplňuje hanbou, když vidím tak málo mužů u stolu Páně. Proč od něho muži utíkají? Tělo Páně se nazývá chléb silných!“ K častému sv. přijímání vyzýval v dopisech i své rodné bratry. Ve svém srdci uchovával velké množství lidí, se kterými přišel do styku. Když se doslechl, že se jedněm manželům utopil dospívající syn, vzpomněl si, že jeho matka jako dívka navštěvovala stavovské promluvy, které míval o prázdninách. Hned jim napsal dopis, ve kterém jim oznámil, že bude za tragicky zahynulého sloužit mši. Rodiče se na mši dostavili a hned po mši se jim věnoval. Dostí přísně řekl matce: „Proč stále pláčete?! Patříte Kristu, nebo ďáblu?! Jste-li křesťanka, tak trpělivě neste kříž! Jste-li ďáblova, tak plačte dál. Máte ještě mladšího syna – ten si bude myslet, že jej nemáte rádi.“

Kupodivu ta ostrá slova na rodiče zapůsobila a začali se ze smutku vzpamatovávat. Za pár dnů pak přišel od P. Šuránka ještě jeden dopis. Mají ho dodnes schovaný a tato pomoc

byla pro ně velmi důležitá. Podobnou péči věnoval všem potřebným, kteří se v jeho okolí vyskytli.

KNĚZ NA POUTNÍM MÍSTĚ

Mezi jeho rodnou Ostrožskou Lhotou a Blatnicí se vypíná Blatnická hora s poutním kostelíkem sv. Antonína. Lidé toto místo nazývají Svatý Antonínek. Jako mladík měl k tomuto místu vztah spíše vlažný, vadilo mu množství světských atrakcí, stánky s vínem a hluk o poutních slavnostech. Později však poznal, že na toto místo přichází hlavně mimo poutní dny mnoho lidí vykonat soukromou pobožnost nebo také životní svatou zpověď. Mše bývaly na tomto poutním místě každou neděli a kostelík byl otevřen každý den. Přes den v něm mívali službu vždy dva lidé – strážci kaple. Počínaje létem 1940 páter Šuránek v něm trávil skoro celé

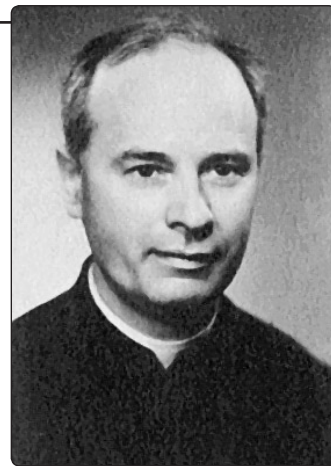
Kaple sv. Antonína na hoře Světině u Krakovce

prázdniny a všechny velké svátky. Každý večer byla mše svatá s kázáním. Hlavně v létě přicházelo na kopec mnoho lidí i během dne. Poutníky ochotně provedl a do vyprávění vkládal náboženské myšlenky a poučení pro život. Hojně tam přicházely děti z obou vesnic. Měl pro ně kopací míč a někdy s nimi hrával i kopanou. Pak však následo-

vala chvíle ponaučení a modlitby či zpěvu před svatostánkem. Mnohé prázdniny s ním trávil na kopci některý z bohoslovců. Večer pak z tohoto kopce posílal požehnání na všechny strany. Za války bylo odtud vidět světlo reflektorů koncentračního tábora ve Svatobořicích u Kyjova. Od r. 1942 již kostelík nedostačoval a nedělní mše sv. se konaly u venkovního oltáře pod širým nebem. Po celou dobu usiloval o vybudování poutního domu a zajištění stálé duchovní služby příslušníky františkánů nebo kapucínů. Toto jeho úsilí však nebylo korunováno úspěchem. Prázdniny roku 1968 a pak 1969 prožil opět u sv. Antonína. Návštěvnost již byla nižší, hlavně ubylo dětí. P. Šuránek však měl na každý večer připravenou promluvu a přednášel ji s takovým nadšením, jako kdyby mluvil v bazilice. Obdobně usiloval i o zvelebení dalších poutních míst. V r. 1945 se postaral o obnovení zpustlé kaple sv. Antonína na hoře Světině u Krakovce.

Jeho činností se stavělo do cesty mnoho překážek a některé ho silně rozrušovaly. Když pobýval na Blatnické hoře a snažil se o zvelebení tohoto poutního místa a nastěhování kapucínů, začal se na kopci objevovat kovář B. Byl to spiritista, který se pomátl. Vždy na kopci ho chytaly záchvaty zuřivosti, které byly zaměřeny proti páteru Šuránkovi. Těž děti se ho bály. I v noci přicházel a bušil na dveře kaple. Nikdo nerozhodl o jeho odeslání do ústavu, poněvadž ve vesnici se choval klidně a neškodil. Teprve po delší době, kdy ztropil skandál při jedné slavnosti, byl odeslán do ústavu v Kroměříži.

Jednou o prázdninách přijeli navštívit P. Šuránka dva bohoslovci na kolech. Při zpáteční cestě jeden z nich – Josef

Jemelka – spadl pod kopcem z kola a zabil se.

Po skončení druhé světové války organizoval P. Šuránek setkání Čechů a Slováků na společné hranici, které se mělo konat v náboženském duchu. Při cestě domů byla jedna z účastnic – Marie Málková – zabita bleskem. Běžných potíží, které mu působily úřady či lidská lhostejnost, si nevšiml. Takovéto závažné případy však prožíval velmi těžce a pracně znovu sbíral síly do dalšího díla.

VĚZEŇ A DĚLNÍK V LOMU

Zatčen byl 13. června 1951. Bylo to přesně 25 let po jeho přímiční mši sv. Přišli si pro něho do nemocnice, kde ležel se zápallem plic. Navzdory vysokým horečkám ho příslušníci StB naložili do vozu a odvezli nejdříve do Uherského Hradiště a pak do Želiva. Zde byl internován spolu s biskupy. Tehdejší mocní prý dostali informaci, že P. Šuránek je tajným biskupem. Tato skutečnost však nebyla nikdy potvrzena. Je pouze známo, že po smrti arcibiskupa Prečana žádali mladí kněží, tedy jeho žáci, aby byl arcibiskupem právě on. Byl internován spolu s biskupem Tomáškem, biskupem Otčenáškem, Dr. Vašicou a s některými dalšími. Od ostatních kněží byli odděleni a nebylo jim povoleno při setkání s nimi hovořit. Přes den šili jutové pytle. Na podzim roku 1955 byl spolu s dalšími propuštěn. Tehdy se zásadovost a neohroženost P. Šuránka projevila tím, že prohlásil: „Neměl jsem soudní proces, nabylo mi sděleno, proč jsem zadr-

žen, nebyl jsem odsouzen. Neodejdu odsud, dokud neproběhne řádný soud!“ A neodešel. Vedení internačního tábora bylo nějakou dobu bezradné a pak problémem vyřešilo tak, že zajeli pro synovce P. Dominika, přivezli ho a s jeho přispěním se podařilo P. Šuránka přesvědčit, že se nechal odvézt z internace na faru do Bartošovic u Nového Jičína, kde synovec působil.

V době uvolnění dne 13. srpna 1968 uspořádali bývalí internovaní biskupové a kněží děkovnou pouť na Želivě. P. Šuránek byl pověřen vedením křížové cesty. Při její přípravě využil i verše, které složil v době internace.

V době normalizace ho navštívil jeden spolubratr, se kterým byl internován. P. Šuránek hořel stále stejným nadšením a prohlásil: „Když bude třeba, půjdeme do Želiva znovu.“

Po propuštění z vězení se nastěhoval k synovci na faru v Bartošovicích a nastoupil zaměstnání v lomu Kotouč u Štramberka. Bylo mu 53 let a nebyl zvyklý na těžkou práci. Prošel tam více míst, byl v expedici vápence, pracoval jako dělník u pece, později spravoval cesty, dělal pomocníka u bagru. Nikdy však nežádal o přeložení a nikdy proti přeložení na nové pracoviště neprotestoval. Pouze jednou oznámil mistroví, že není schopen zvládnout práci u bagru, ačkoliv se o to usilovně snaží. K jídlu si nosil tu nejjednodušší stravu. Pokud měl něco lepšího, nabízel z toho spoluzaměstnancům. Všichni si všimli jeho skromnosti a naprosté poctivosti. Na jedné poradě ředitel podniku prohlásil typickým lašským nářečím: „Enem ten farař u peca nekradě, jinak tu všeci kradú.“ Za práci dostával zálohu 500, později 600 Kč. Tuto sumu ihned odesílal poštovní poukázkou chudým vdovám. Dobírku měl v podobné výši a odevzdával ji za byt a stravu. Když si spolupracovníci udělali pauzu v práci a začali povídat, prohodil s nimi jen pár slov a hned odešel pracovat. Přesto ho měli spolupracov-

níci v úctě a k jmeninám mu věnovali kněžský ornát, pro který zajeli do Olomouce. Z daru měl skutečnou radost, ačkoliv nevěděl, kdy ho bude moci použít. Je dochovaná veršovaná modlitba z té doby, která začíná slovy: „Dělníku na kříži, obejmí národ svůj, dělnictvo Kotouče posiluj, opatruj!“

Když byl synovec přeložen, zajistili mu spoluzaměstnanci pronájem světničky v několika rodinách. Vybral si rodinu, kde měli několik dětí, z nichž nejmladšímu bylo několik měsíců. „Tam je dítě v křestní nevinosti, to je požehnání pro celý dům,“ prohlásil. Brzy s rodinou majitele tak splynul, že ho považovali za svého člena. Například dětem skládal básničky. Těžká práce byla naprosto nevhodná pro jeho slabou tělesnou konstituci a křehké zdraví. Hlavně v noci se silně potil a mnohdy se několikrát za noc převlékal. Kamení nakládal holýma rukama, protože ho rukavice pálily na ruku. Kritický pro něho byl rok 1961, kdy dvakrát vážně onemocněl s průduškami. Jeden ze zaměstnanců lomu zašel za závodním lékařem, který byl znám jako slušný člověk. Oslovil ho: „Pane doktore, toho Šuránka byste měl poslat do invalidního důchodu, přece vidíte, že ta práce je pro něho zcela nepřiměřená!“ „To máte pravdu,“ odpověděl lékař, „ale má to jeden velký háček: On by musel chtít! Navrhoval jsem mu to už dvakrát, ale nepohnul jsem s ním!“ V dopise bratru Josefovi se svěřil, že při práci v lomu měl kritické dny a že si řekl, že pokud ještě jednou onemocní, skončí. Jelikož neonemocněl, bral to jako pokyn Boží, že má vytrvat. Dále bratrovi psal: „Pro mne je práce ve vápence modlitbou, kterou jsem si vyjádřil písní: Po štramberském kamení stoupám denně k oltáři.“

Nebudeme asi daleko od pravdy, když řekneme, že vše obětoval za kněze. Jeden spolubratr potvrdil, že v r. 1950 slyšel, jak P. Šuránek prohlá-

EDITORIAL – pokračování ze str. 2

Tento »protiklad« a zdánlivě nemyslitelná nesrovnalost jsou ve skutečnosti obrazem protikladu, v jakém stojí proti sobě dva světy: Boží království a království tohoto světa. Boží divy a zázraky se nám jeví nepochopitelné, pokud se na ně díváme jen z naší přízemní perspektivy. Ale řád všech věcí má daleko vyšší a širší základ, než na jaký dohlédnou naše smysly. Tak také mají mnohem vyšší a širší základ všechny mravní souvislosti, které se nás týkají. Tak jako musíme uznávat a respektovat, že platí něco víc než námi definované hypotézy a zákony ve světě přírody, tak musíme respektovat, že v mravní oblasti platí něco mnohem vyššího než to, co se nám jeví nejvýhodnější pro náš okamžitý prospěch. Totalitní režimy nezasluhují naše odsouzení pouze za to, že svou odtrženost od této nejvyšší skutečnosti dovedly ad absurdum, nýbrž už za to, že na popření Boha a svého vztahu k němu vůbec začaly jednat a budovat. Jednat bez Boha nakonec vždy musí vést ad absurdum, tedy k nesmyslnosti. Tato nesmyslnost nemusí mít jen

podobu gulagů a holokaustu židů, ale také holokaustu nenarozených, holokaustu umírajících hladem, holokaustu narkomanů a rozvodových siroteků a pervezních maniaků, při čemž tím nejabsurdnějším je skutečnost, že se to většinou vůbec nejeví jako absurdní.

Neměla by nám uniknout jedna skutečnost. V roce 1917 se uskutečnila fatimská zjevení a záhy nato VŘSR. Ještě než vypukla, dověděli jsme se, jaké nám z ní hrozí nebezpečí: »Rusko rozšíří své bludy po celém světě.« Jaké bludy? To, co se »tehdy« jevílo jako bolševické absurdnosti, dnes tak zdomácnělo ve světě, že už nikoho ani nenapadne, odkud to pochází: odvrát od Boha, rozvrat rodiny, potraty, bezprizorní mládež, materialistická chamtivost. Bolševická revoluce se dokonale rozplevelila a zapustila kořeny a bují dále (je dokonce znovu přitažlivá i v podobě politické strany). »Jak se dá tento neutěšený stav překonat?« (GS 37) Hledejme odpověď nejen u pokoncilních teologů, ale především u předkoncilních světců.

sil: „Šel bych dělat do kamenolomu. Obětovat to za kněze.“ A poslední větu pronesl s blaženým úsměvem. Ani práci v lomu nebral jako trest nebo jako něco, kam nepatří a co musí přetrpět, ale jako poslání, jako životní úkol, který má co nejlépe splnit. „Pracuji v lomu Božím, nikoliv na vinici,“ říkával.

Vydržel zde do r. 1962, kdy dosáhl šedesáti let. Při odchodu udělal vedoucí malé oficiální rozloučení, na kterém mj. prohlásil: „Doufám, že si mnoho lidí vzalo z vás příklad.“ Mistr ve svém rozloučení řekl: „Pracoval tak, že kdyby bylo takových lidí v závodě více, jinak by ten závod prospíval.“ P. Šuránek v odpovědi řekl: „Snažil jsem se pracovat poctivě, jak mně velelo svědomí.

Budu na vás vzpomínat a jako kněz budu dělat víc: Modlit se a posílat své požehnání.“ Všichni spolupracovníci se s ním loučili velmi srdečně, několik spolupracovníků při tomto rozloučení slzelo. Vedoucí ho po tomto rozloučení nechal odvézt autem Tatra 603. Když P. Šuránek nasedl, požehnal závodu. Když později někdo zavedl řeč na pobyt ve Štramberku, odpovídal: „Považoval jsem za milost, že jsem mohl pracovat na posvátném Kotouči, kde stávaly dva kostely, jako poslední poustevník. Zde jsem proměňoval svou práci v modlitbu. Duchovní správa je těžší, tam se nepracuje s kamením, ale s živými srdci a za každé kněz odpovídá!“

(Pokračování příště)

CO JE TO CHAMTIVOST?

Položil jsem tu otázku v anketě několika desítkám lidí. Ne-ní to lehká otázka. Někteří řek-li, že nevědí.

Dívat se velkýma očima kolem sebe, kdo má více než my, bez ohle-du na to, zda je to potřebné, jen proto, abych měl víc. Chut' vyrovnat se mu za každou cenu. Mu-síme se dívat, kdo má méně než my, rozdávat, a tak se bránit před chamtivostí.

Anežka

Nadměrná touha vlastnit, kte-rá se vymyká kontrole. Chamtivost se projevuje, když chceme mít více, než je možné. Chamtivost se může stát břemenem, zlým zvykem, váš-ní, se kterou je pak třeba bojovat do konce života.

David

Je to postoj lidí, kteří chtějí ví-ce brát než dávat. Je spojena se závisí.

Jana

Chamtivost je nákaza příze-mností, umí zničit člověka a zba-vit ho přátel, blízkých a známých.

Karla

Chamtivost nastupuje tehdy, když peníze jsou důležitější než láska.

Tomáš

Chamtivost je chuť mít co nej-více v co nekratším čase.

Jakub

Chamtivost se rodí z egoismu. Je to jako s chutí, která s jídlem roste. Chamtivý člověk stále mys-lí, že to, co má, je málo, že mu to nestačí. Je s ní třeba bojovat, ale mnoho lidí si myslí, že je to klad-ná vlastnost.

Robert

Je to nemoc, která zbavuje člo-věka štěstí, protože chamtivý ne-má nikdy dosti, chce mít stále ví-ce, a my víme, že je to nemožné. Vždy bude něco, co ještě nemám. Chamtivost zbavuje štěstí, které ply-ne z chudoby. Chudý nic nemá, ale je šťastný, když má Boha, který je všechno.

Michal

Chamtivost

Chamtivost zaměřuje svou žádostivost na časná a materiální dobra, která se jeví jako zdroj veškerého lidského štěstí.

Chamtivost je neřest, hřích, se kterým je nutno bojovat a stavět se mu na odpor. Je protikla-dem lásky. Chamtivý člověk nedokáže milovat ani sebe, ani druhé, protože obětoval své srd-ce pokladům tohoto světa.

Dokonalou výživou chamti-vosti je egoismus, se kterým ja-ko s bratrem postupně zotroču-je vlastníka. Do tohoto procesu vstupuje královna všech neřestí - pýcha. Lidský egoismus a pý-cha svorně vedou k chamtivosti. Jejich průvodkyní je zvráce-ná ambice na trhu světa, plném nabídek třpytícího se pozlátka materiálních »dobr«.

Zvrácená ambice, vynášené Já a převrácení hodnot, to jsou tři tváře chamtivosti. Ony radí člověku, jak se stát chamtivým, a sytí nás závisí a žádostivostí.

ABC vlastnění

Chamtivost se často zamě-ňuje s touhou člověka mít urči-tá duchovní či materiální dobra. To je omyl. To, že máme počí-tač, kolo nebo kolečkové brusle,

může být pro nás velkým dobrem. Kolo může někdo potřebovat, aby jezdil do školy, počí-tač mu slouží k napsání práce či naučení cizí řeči, brusle k re-kreaci a sportu. V hlavě vlastní-ka těchto statků se může zrodit také myšlenka o nákupu mag-

netofonu, televizoru. Kdo ně-co vlastní, vůbec ještě nemusí být chamtivý. Materiální statky a vynálezy XX. století plní důle-žitou a užitečnou roli v našem životě. Je tu však jedna velice důležitá podmínka, která musí být splněna: Že já sám jsem pá-nem a vlastníkem, úplným dis-ponentem toho, co vlastním. V každém okamžiku jsem při-praven se toho zříct. Proto pozor: chamtivý může být i ten kdo nic nevlastní, ale nezříze-ně po všem touží.

Falešná hodnota

Opravdová chamtivost je ne-kontrolované hromadění pokla-dů tohoto světa. Chamtivý člo-věk se neptá: K čemu mi bude ta či ona věc? Hromadí je, aby si mohl říct: Mám, jsem lepší. Tím způsobem chamtivý člověk sám sebe zhodnocuje, protože nahromaděné statky představují pro něho jedinou hodnotu. Hle-dá stále nové věci, aby uspokojil své zvrácené ambice, a trápí se starostmi, aby náhodou nepřišel o to, co má.

Chamtivý je otrokem stavu vlastnění - zapomněl na svou důstojnost, na svou svobodu »být« a stal se otrokem »mít«. Nepanuje sám nad sebou. Neu-mí se ani radovat z toho, co má. Stále se mu zdá, že to, co má, je málo vzhledem k tomu, co by měl mít. Opilý myšlenkou, aby měl, zapomíná na to, jak mít. Je schopen klamu. Odtud se ro-dí vysoké ceny v obchodech, ne-přiměřené ceny za poskytnuté služby, předražování toho, co se prodává.

»Moje - ne pro tebe«

Chamtivý člověk bude shro-mažďovat statky a ukládat je jen do své kapsy. S nikým se o ně nedělí a bude pocíťovat hluboký neklid, kdyby to měl udělat. Potřebám druhých je zcela uza-

vřený. Oslepen perspektivou dal-ší trofeje je neschopný společné-ho života. Snadno kritizuje, vy-týká a opravuje. Neumí se těšit z dobra a radosti druhého, ani z toho, co sám vlastní. Zabývá se svým domnělým bohatstvím a těm, kteří jsou na nižší úrovni, chce ukázat, že je někým, proto-že vlastní. Používá jen kategorie »moje« - »tvoje«. Rozděluje na »lepší« a »horší«. Lepší se nesni-žují k horším, protože lepší trpí tvrdostí srdce a necitelností.

Jak bojovat proti chamtivosti

Abychom obezřetně zvítězili nad chamtivostí, která se skrývá v srdci každého člověka, musí-me udělat dvě věci:

Především musíme v pečli-vé úvaze zhodnotit svůj vztah k materiálním dobrům, která vlastníme. Je třeba si položit otázku: nakolik jsem k nim při-poutaný, v jakém stupni jsem já jejich vlastníkem a nikoliv ona mým. Druhým krokem je cvi-čení ve skutečích milosrdenství. Nejde o to, rozdat všechno, ale kdykoliv něco kupujeme, myslet také na druhé. Když kupuji bo-ty za 1500 Kč, proč bych si ne-mohl koupit za 750 a ze zbytku opatřit boty tomu, který nemá ani na tolik? Divný návrh, ale proč by měl být nereálný?

Očišťujeme své srdce od nezdravé touhy mít. Učme se vlast-nit i podělit se s druhým. Umyj-me si oči, zalepené blátem sobectví, vodou péče o druhé. Naučme se moudrosti, která spočívá v tom, že i jako »králo-vé umíme zachovat odstup od zlata, stříbra«. Pamatujme na pomíjivost zbytečného jmě-ní, privilegií a titulů, o které tak nadměrně pečujeme, a na nepomíjivou hodnotu dobrých skutků.

Marius Gajewski

420 let gregoriánského kalendáře

Kalendář se ve středověku zpozdřoval za přírodním anebo slunečním rokem v důsledku nedokonalého výpočtu délky roku. V 16. století připadal svátek sv. Lucie 13. prosince ve skutečnosti na 25. prosinec slunečního roku. Protože svátek sv. Lucie připadal tak na nejdelší noc v roce, byla tato svatá postava spojována také s předkřesťanskými pověrami a démonickými postavami (v alpských zemích je tomu tak dodnes).

Před 420 lety to byl jeden z papežů, který se postaral o to, aby kalendář opět souhlasil s oběhem Země kolem Slunce. Byl jím Řehoř XIII. (1572-1585). Jeho kulturně historický význam nesouvisí pouze s reformou kalendáře. Vyznamenal se také jako reformátor církve a realizátor protireformace. Když kolínský arcibiskup Gebhard II. Truchseß odpadl od katolické církve, zasloužil se o udržení kolínských kurie.

Řehoř XIII. vydal ve věci reformy kalendáře bulu *Inter gravissimas* z 24. února 1582, která zaváděla nový kalendář. Po čtvrtku 4. října následoval bezprostředně pátek 15. října.

Jak došlo k chybnému výpočtu kalendáře?

Počátek roku na 1. leden stanovili již Římané r. 153 před Kristem. Když císař Julius Caesar v roce 46 př. Kr. zavedl kalendář zvaný později juliánský, podržel tento kalendář formální začátek roku.

Délka roku byla vypočtena na 365,25 dne a každého 1. ledna se přidávala k letopočtu 1 jednotka. Tento »annus civilis sive vulgaris«, podle našeho obvyklého občanský rok, byl sice oficiálním začátkem roku a získal ve středověku název Nový rok, ale kromě něho existovalo v praxi

ještě šest jiných začátků roku: 1. březen, 25. březen, velikonoční noc, 1. září, 1. neděle adventní nebo 25. prosinec.

To nepřispívalo k průhlednosti kalendáře, tím spíše, že se na některých místech tyto počáteční termíny několikrát měnily.

Počítání času se od starověku zakládá na pozorování oběhu Země kolem Slunce. Sluneční rok je doba mezi dvěma průchody Země jarním bodem a trvá 365,2422 středních slunečních dnů, což se rovná 365 dnům, 5 hodinám 48 minutám a 46 sekundám. Naproti tomu měsíční rok má 12 měsíců s 345 dny, je tedy o 11 dní kratší než sluneční rok.

Při juliánské reformě byl rok vypočítán na 365,25 dnů, byl tedy o 0,0078 dne delší a kalendář se zpozdřoval stále proti slunečnímu roku, takže v 16. století dělал tento rozdíl již 10 dnů.

Gregoriánský kalendář je díky novým pravidlům přestupného roku tak přesný, že teprve v roce 4500 dojde k odchylce o jeden den proti slunečnímu roku. Odchylka počátku jara zůstane až do roku 8000 pod rozsahem půl dne, pokud se tato odchylka dříve neopraví.

Katolické země zavedly postupně nový kalendář, zatímco protestantské země ho odmítaly jako »papistický«. V Německu byla zaveden gregoriánský kalendář od 1. března 1700 rozhodnutím říšského sněmu. Anglie a anglicky mluvící země následovaly v roce 1752, Švédsko 1753, Sovětský svaz až v roce 1918, Řecko 1923, pravoslavná církev 1924 a Turecko 1926.

Všechny pokusy o »revoluční kalendáře« záhy ztroskotaly. Francouzský revoluční kalendář začal počítat čas od 14. července 1790 a byl zrušen 1805. Fašistický kalendář v Itálii se počítal od 28. října 1922 a skončil s porážkou fašismu.

Úprava gregoriánského kalendáře spočívá v tom, že byl snížen počet přestupných roků: z posledních roků každého století jsou přestupné pouze ty, jejichž první dvojčíslí je dělitelné čtyřmi. (Naposled to byl rok

stavil papež Řehoř XIII. v letech 1578 až 1580 bolognským architektem Ottavianem Mascherinim.

Tato věž stojí uprostřed západního křídla Vatikánu v tzv. Koridoru Belveder. Je vysoká 73 m a byla postavena se záměrem uskutečnit výzkum, který vedl v roce 1582 k reformě kalendáře.

Větrná věž je pro veřejnost zcela neznámá. Ani žádná publikace o Vatikánu o ní nehovoří. Roku 1881 byl totiž v místě, odkud je k ní přístup, zřízen tajný vatikánský archiv. Protože přístup k věži vede jen skrze archiv a věž je vyzdobena vzácnými freskami z druhé poloviny 16. století, které světlem a vlhkostí vyvolanými procházením návštěvníků vybledly, je veřejnosti nepřístupná.

Hlavním prostorem věže je »Sala della Meridiana«, Poledníkový sál v 1. poschodí, kde se přechovávají sluneční hodiny, s jejichž pomocí astronom Ignatius Danti demonstroval papeži Řehořovi, že kalendář se »zpozdřuje« a musí být reformován. Jarní rovnodennost tehdy připadla na 11. března a nikoliv na 21. března, jak vypočítal koncil v Niceji.

Freska na zdi znázorňuje utišení bouře. Zosobněný vítr má nadmuté tváře a otevřená ústa, jimiž vstupuje do prostoru sluneční paprsek. Tento paprsek dopadající na podlaže na sluneční hodiny měl podle legendy demonstrovat vzniklou chybu.

Své jméno dostala věž podle anemografu, přístroje, který ukazuje směr a sílu větru. Věž navštívila švédská královna Kristina v roce 1655, když byla jako konvertovaná katolička vyhnána ze země.

Domníváme se, že umíme počítat čas. Ale Pánem času je někdo jiný.

PEK/MBH

Rudá hvězda proti Kříži (3)

Bolševici, kteří šli ve stopách svých francouzských předchůdců, viděli velkou překážku pro své cíle v křesťanských znameních, která jsou obsažena v měření času. V roce 1929 byl v SSSR zaveden šestidenní »týden« a nato »něpřerýjevka« neboli nepřerušovaná práce v továrnách, kolchozech a kancelářích. Bylo zakázáno používat název »voskreseně« i »subbota«. Místo toho byl zaveden »vychodnoj děň« – volný den. V roce 1930 byl 25. prosinec přejmenován na Den industrializace, v roce 1931 byly zrušeny Velikonoce.

Demoralizace za každou cenu

Vykořenění náboženství zaměřil bojovný ateismus především na budoucnost národa, na děti a mládež. **Výchova »nového sovětského člověka« se měla odehrát cestou úplné demoralizace mladého člověka. Aby zabili Boha v mladých srdcích, nezastavili se před žádným rouháním.**

V roce 1923 se ve školách inscenovaly »procesy s Bohem«, při kterých děti hlasovaly pro trest smrti Bohu. Pořádaly se soutěže na nejrouhavější název pro Boha. Během protináboženských demonstrací v Moskvě děti měly uloženo plivat na kříž. Popularizovaly se různé »bezbožecké hračky« pro děti.

V roce 1930 sovětské *Učitel'ské noviny* přinesly zprávu o vytvoření učební specializace »učitel protináboženské výchovy«. V květnu 1930 se konal první všesvazový sjezd Bezbožných dětí.

Každou totalitu je možno poznat podle toho, že se snaží co nejrychleji vymanit děti z vlivu rodičů. Již Danton, jeden z vůdců Francouzské revoluce, tvrdil, že všechny děti musí náležet státu. Podobně smýšleli Hitlerovi nacisté, organizující Hitlerjugend, která měla vymanit mládež z vlivu rodiny i školství vedného církvi. V Sovětském svazu tuto roli převzal Pionýr a Kom-

somol. Příslušnost k těmto organizacím byla povinná. Rodiče, kteří se odvážili nevyslat děti do těchto organizací, museli počítat s nejhrošími represemi (ztráta zaměstnání, vězení, vyslání do gulagu a dokonce i smrt). Jen příslušnost do Komsomolu otevírala možnost studia a jeho ukončení.

Pionýři a komsomolci byli podle záměru sovětské vlády pokusní králíci pro to, jak vštěpovat lidem ateismus jakožto náboženství. V tom směru je výmluvný pionýrský a komsomolský pozdrav z počátku třicátých let: »Boga nět!« (Bůh není), na to se odpovídalo: »I ně nado«, případně »I ně budět« (A není ho třeba – A nebude). Jedním z úkolů pionýrů a komsomolců bylo chodit k chrámům a zaznamenávat jména těch, kteří se účastní náboženských obřadů. Nakonec mladí vstupovali do chrámů a svým křikem narušovali bohoslužby.

Kurz sovětské pedagogiky byl zcela jasný: nejdříve vzbudit nenávisť k Bohu a pohrdání věřícími. Dalším krokem byla demoralizace. Rovněž heslo »dělej, co chceš« a jeho praktické uplatňování má svůj primát v sovětské výchově.

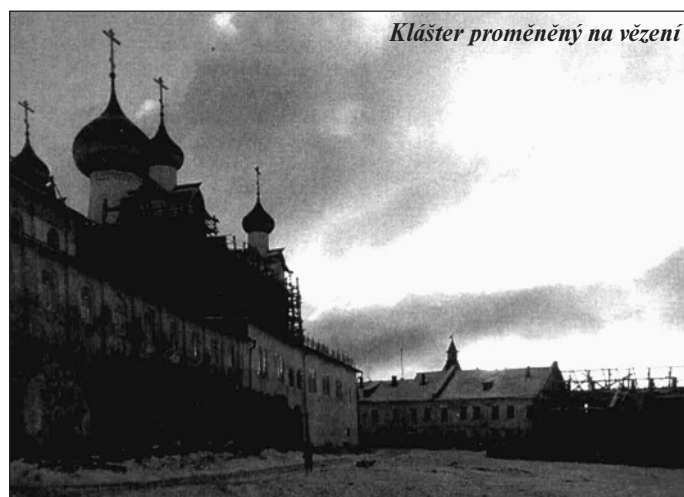
První velká vlna demoralizace dětí a ruské mládeže se projevila již v době občanské války. V důsledku těchto událostí, které rozvrátily mnoho rodin, objevily se v Rusku statisíce bez-

prizorných dětí. Sovětská vláda byla nucena ve dvacátých letech zahájit tzv. poslední řešení bezprizorných včetně fyzické likvidace.

20. léta byla v bolševickém Rusku také léty »sexuálního osvobození« a »okřídlené erotiky«. Jejich mluvčí byla Alexandra Kolontajová, která zastávala funkci komisařky pro sociální péči. Byla autorkou hesla zaměřeného na nezbytnost vytvoření »místa pro okřídleného erota«. Propagovala sexuální nezávanost pod heslem »sex, to je totéž jako vypít sklenici vody«.

Sovětské zákonodárství velmi ulehčovalo získání rozvodu (dokonce pomocí pošty). V roce 1921 bylo sovětské Rusko první zemí na světě, kde se legálně realizovaly potraty. Zde mají své kořeny hlasatelé »práva ženy na vlastní břicho«. Rudá internacionála žen v Moskvě razila program »osvobodit ženu z jařma rodiny, mateřství a morálky«.

Jinou formou demoralizace byla mezi komsomolci popularizace praxe donášečství, a to i pokud šlo o nejbližší příbuzné. »Patronem« tohoto ohavného mravu byl Pavel Morozov, který oznámil sovětské bezpečnosti, že jeho otec je odpůrcem sovětské vlády. Otec zhylnul v táboře nucených prací. Sám donášeč byl zavražděn za dosud nevyjasněných okolností. Sovětská

Kláster proměněný na vězení

Zničený kostel

propaganda z něho udělala mučedníka. Sergěj Michalkov, autor textu sovětské hymny, napsal na něho básnický chvalozpěv.

Morozov nebyl jediný. Pionýr Proňa Kolybil udal svou matku, že sbírala na kolchozním poli klasy (aby mohla nakrmit samotného donašeče). Matka skončila za rozkrádání socialistického majetku ve vězení a udavač dostal za odměnu pobyt v Artěku, exkluzivním středisku Komsomolu na Krymu.

Jeden pionýr udal svého učitele, že zadal žákům následující úlohu: Ve vsi bylo 15 koní. Když sedláci vstoupili do kolchozu, 13 koní uhynulo. Kolik koní ve vsi zbylo?

Tak se utvářel nový sovětský člověk.

Hlas Apoštolského stolce

Komunistické pronásledování křesťanů byl od počátku sledováno ve Vatikáně. V roce 1924 se vrátila do Říma zvláštní mise, která měla možnost přesvědčit se o rozměru represí, jakým byli vystaveni křesťané na území Ruska. Pius XI. nejednou informoval v oficiálních dokumentech celý svět o novém pronásledování křesťanů, mimo jiné v encyklice **Miserantissimus Redemptor** z r. 1928, **Quadragesimo anno** z roku 1940 a **Caritate Christi** z roku 1932. V roce 1930 vyhlásil Pius XI. křížové tažení modliteb za Rusko na odčinění nesmírného pošlapání Božích práv v ruském státě. Tato papežská iniciativa měla velký ohlas v celém světě. Připojila se k ní protestantská společnost.

V době vrcholného stalinského teroru, který se netýkal jen církve, ale celých národů (umělé vyvolání hladu na Ukrajině si vyžádalo několik milionů lidských životů), nástupce sv. Petra se rozhodl ještě jednou pozvednout svůj hlas proti komunistickému teroru. V roce 1937 spatřila světlo světa encyklika **Divini Redemptoris - o bezbožeckém komunismu**, jak říkal oficiální podtitul.

Ve své encyklice papež odsoudil komunismus a sáhl k samotným kořenům zla, když viděl jeho genezi v obłudné ideologii a chybné vizi člověka i společnosti. Svatý otec poukázal na intelektuální kořeny komunismu v materialistickém učení Karla Marxe:

»Názory tohoto druhu ničí ideu odvěčného Boha; nepripouštějí rozdíl mezi duchem a hmotou, duši a tělem a nepripouštějí existenci duše po smrti ani jakoukoliv naději na posmrtný život.

Z toho vyplývají další bludy, tragické ve svých následcích, jako je zavržení veškeré Bohem ustanovené autority, také autorit rodičů, a tvrzení, že veškeré právo na soukromé vlastnictví musí být radikálně potřeeno jakožto zdroj veškeré sociální nespravedlnosti.«

Pius XI. výstižně vyjádřil, že se komunismus odívá do zvláštního náboženského roucha: **»To je, ctihodní bratři, nauka, kterou hlásají bolševici a bezbožecký komunismus jakožto nové evangelium, jako oživující novinu o spáse a vykolení lidstva. Ve skutečnosti válka komunismu s Církví není válkou ateismu s křesťanskou vírou, nýbrž válkou falešného náboženství s pravým náboženstvím.«**

V této souvislosti je možno říci, že válka s komunismem je válkou náboženskou, a vítězství, kterého nakonec dobyla církev nad touto ideologií, se uskutečnilo náboženským způsobem. To znamená díky pomoci Boží Prozřetelnosti, díky svědec-

tví staniců mučedníků a díky utrpení Svatého otce (srov. třetí fatimské tajemství). Ale také díky dlouhé, namáhavé a dosud neskončené práci na obnově lidských svědomí.

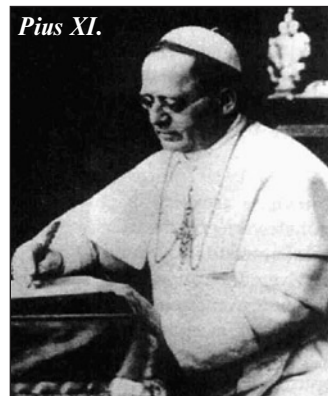
Dodejme rovněž, že Svatý otec důsledně rozlišuje mezi katany a oběťmi. Postřehl, že prvními oběťmi vražedné komunistické ideologie byli Rusové a jiné národy Sovětského svazu. **»Nechceme však hanobit národy Sovětského svazu jako celek, naopak chováme k nim pocity nejpříjemnější otcovské lásky. Víme, jak mnoho z nich strádá pod jařmem, které na ně svrhlo násilí skrze lidi lhostejné ke skutečnému blahu země, a chápeme také, že mnoho z nich se dalo zlákat klamnými nadějemi. Obviňujeme systém, jeho tvůrce a propagátory, kteří pokládali Rusko za nejvhodnější terén, aby tam uskutečňovali teorie již desetiletí vypracovávané a šířené po celém světě.«**

Zdůraznění zasluhuje rovněž to, že Pius XI. činil odpovědnými za úspěch komunistické ideologie nejen svůdné působení marxistické ideologie. Průměrný dělník neměl možnost podrobně studovat upovídané spisy Karla Marxe. Důležitou roli sehrála příprava půdy, atmosféry, do které byla zasazena nakažlivá hesla o sociální rovnosti a ráji na zemi. V tomto směru papež postřehl, jak neblahou roli sehrál liberalismus jako ideologie, která svým způsobem připravuje půdu komunismu: **»Práce na směny nedovolovala dělníkovi, aby plnil náboženské povinnosti dokonce ani o nedělích a svátcích. Nevěnovala se pozornost tomu, aby se stavěly chrámy v blízkosti místa práce a nijak se neulehčovala práce duchovním pastýřům. Naopak, podporovala se laicizace a její nástroje. Dnes se sklízí ovoce těchto bludů, které tak často pranýřovali naši předchůdci i my sami. Proč se tedy nedivíme, že tolik národů, které se vzdály od křesťanství, propadlo komunismu a takřka se v něm topí?«**

Tyto části encykliky mu nezískaly sympatie v liberálním světě, a to tím spíše, že Svatý otec vytýkal jeho centřum pro tvorbu veřejného mínění (médiím a intelektuálům) faktickou spoluprací na expanzi nepřátelské komunistické ideologie i na spiknutí mlčením v tisku.

Pius XI. záměrně použil výraz »spiknutí«, protože jak jinak si vysvětlit, že **»tisk, který se tak pohotově chytá každé drobnosti a zaznamenává nejmenší události, mohl tak dlouho mlčet o strašných zločinech páchaných v Rusku, v Mexiku a ve velké části Španělska, proč tak málo píše o rozsáhlé světové organizaci, jakou je sekta komunismu řízená z Moskvy? Je ovšem známo, že toto mlčení je třeba připsat částečně politické krátkozrakosti, ale stejně tak nachází podporu v tajných organizacích, které již dávno směřují ke zničení křesťanského společenského řádu.«**

Dodejme, že se nejednalo pouze o mlčení, ale že na Západě nechybělo intelektuálů, kteří hlasitě vychvalovali »úspěchy komunistů v Rusku«. Patří k nim

George Bernard Shaw, Bertrand Russel, Louis Aragon, Romain Rolland, kteří jezdili do Sovětského svazu, aby se na místě přesvědčili o »dobrodiních« komunismu. Tam je přijímali kvalifikovaní »průvodci« z řad NKVD, kteří vodili své hosty po nových továrních halách (pro ty účely měsíce »leštěných«), kde se dělníkům vyhrávala hudba Mozarta a Bacha. Nikomu z těch intelektuálů nepřišlo na mysl, že je to jedno velké divadlo, jedi-

MODLITBA V BOUŘI ČASU

**Ó Bože,
doba je plná těžkostí.
Kristova věc
leží jakoby
ve smrtelném zápasu.
A přece,
nikdy Kristus nekrácel
mocněji pozemským časem,
nikdy nebyl citelněji bližší,
nikdy nebyla služba Jemu
cennější než nyní.
Proto nám dovol,
abychom v tomto
okamžiku věčnosti
mezi přívalem a bouří
tohoto pozemské času
se k TOBĚ modlili:
Ó Bože, TY umíš
osvítit temnoty,
TY JEDINÝ TO UMIŠ!
Amen.**

ná potěmkinovská vesnice. Nechtěli poznat nic na vlastní oči, bez zdvořilých »průvodců«. Když se tedy vrátili, pěli ódy na počest stalinského komunismu, zatímco na Ukrajině padaly miliony hladem a tisíce »kulaků« cestovaly o hladu v nákladních vagónech do sibiřských gulagů. To byla nejen zrada, to byl velká kompromitace intelektuálů.

Takže Svatý otec jako jediná všeobecně uznávaná autorita pozvedl rozhodný hlas, který jednoznačně odsuzoval komunismus a připomínal jeho oběti.

Nebyla to náhoda, že ve stejném roce, kdy byla publikována encyklika *O bezbožeckém komunismu*, vydal Pius XI. encykliku *Mit brennender Sorge*, která odsoudila ideologii hitlerovskou. Již rok nato vydaly mocnosti v Mnichově Hitlerovi Československo a britský premiér mával na londýnském letišti kusem papíru, který podle jeho názoru představuje »záruku míru pro naši dobu. A zatím dohoda obou odsouzených totalitních mocností umožnila výbuch druhé světové války společnou agresí do Polska.

Překlad -lš-

Život Kristův (81)

LXXXI. Spasitelská hodnota Kristova vzkříšení

1) Jestliže osou křesťanské víry a hlásání církve je Kristovo vzkříšení jakožto definitivní potvrzení a naplnění zjevení, jak jsme to viděli v předchozí katechezi, je třeba také dodat, že vzkříšení jakožto součást velikonočního tajemství je také pramenem spasitelské moci evangelia a církve. Podle Pavla se totiž Ježíš Kristus prostřednictvím vzkříšení z mrtvých zjevil jako Boží Syn v moci ustanovený podle Ducha svatosti (srov. Řím 1,4). A vzkříšený Kristus předává lidem právě tuto svatost, poněvadž ... *byl vydán na smrt pro naše hříchy, a vstal z mrtvých pro naše ospravedlnění* (Řím 4,25). Existuje tedy dvojitá tvárnost jediného velikonočního tajemství: Smrt se týká našeho osvobození z hříchu, vzkříšení pak znamená otevření přístupu k novému životu. Je nesporné, že velikonoční tajemství stejně jako celý Ježíšův život i Jeho dílo je hluboce sjednoceno vzhledem ke své vykupitelské funkci a ve svém vykupitelském působení, to ale neznamená, že bychom nemohli rozlišovat jeho jednotlivé aspekty s ohledem na jejich působnost ve prospěch člověka. Proto také ono spojení efektu nového života s tajemstvím Kristova vzkříšení, jak tomu učí svatý Pavel.

2) S ohledem na tuto Pavlovu nauku je třeba udělat několik poznámek a upozornit na spojitosti s dalšími místy Nového zákona, abychom si tak mohli lépe uvědomit její hlubokou pravdivost a také její nádheru. Především můžeme říci, že vzkříšený Kristus je pramenem a počátkem nového života všech lidí. To je patrné z Ježíšovy modlitby v předvečer Jeho utrpení, jak nás s ní seznamuje evangelista Jan: *Otče, přišla ta hodina. Oslav svého Syna, aby Syn oslavil tebe. Obdařils ho mocí nade všemi lidmi, aby dal věčný život všem,*

kteří jsi mu dal (Jan 17,1-2). Do této své modlitby Ježíš zahrnuje především své učedníky, které zpravil o tom, že se přibližuje bolestné odloučení kvůli Jeho utrpení a kvůli Jeho smrti. Těmto učedníkům však zároveň přislíbil: *Ještě krátký čas, a svět mě už neuvidí, ale vy mě zas uvidíte, protože já jsem živ a také vy budete živi* (Jan 14,19). To znamená, že učedníci budou mít podíl na Ježíšově životě, jak se projeví v Mistrově vzkříšení. Ovšem Ježíšův pohled se upíná k univerzálním horizontům: *Prosím nejenom za ně* (tedy za tyto přítomné učedníky). *Ale také za ty, kdo pro jejich slovo uvěří ve mne* (Jan 17,20). To znamená, že všichni věřící mají vytvořit jednotu vzhledem k účasti na plnosti Boží slávy ve vzkříšeném Kristu. Nový život, kterým jsou obdařeni věřící díky síle Kristova vzkříšení, spočívá ve vítězství nad hříchem a na novém podílnictví na Boží milosti. Přesně a velmi lapidárně to tvrdí svatý Pavel: *Ale nekonečně milosrdný Bůh nás miloval svou velikou láskou, a když jsme byli mrtví pro své hříchy, přivedl nás k životu zároveň s Kristem* (Ef 2,4-5). Podobně učí svatý Petr: *Buď veleben Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista! Protože je tak nesmírně milosrdný, znovu nás zrodil, takže zmrtvýchvstáním Ježíše Krista máme živou naději na dědictví, které nepomine, na dědictví skvělé a trvalé* (1 Petr 1,3-4). Stejná pravda se odráží v Pavlově nauce o křtu: *Tím křestním ponořením do jeho smrti byli jsme spolu s ním pohřbeni. A jako Kristus byl vzkříšen z mrtvých Otcovou slávou, tak i my teď musíme žít novým životem* (Řím 6,4).

3) Tento nový život, život podle Ducha, představuje přijetí křesťanů za syny, a to je další klasický Pavlův pojem, který má v křesťanském myšlení zásadní význam. V tomto ohledu je

čímisi klasickým následující výrok z listu Galafanům: *Když se však naplnil čas, poslal Bůh svého Syna, narozeného ze ženy, podrobeného Zákonu, aby vykoupil lidi, kteří podléhali Zákonu. Tak jsme přijati za syny* (Gal 4,4-5). Tato božská adopce činí učedníky podobnými Kristu: *neboť všichni, kdo se dávají vést Božím Duchem, jsou Boží synové* (Řím 8,14). V listu Galafanům se Pavel odvolává na zkušenost, kterou činí křesťané s novým způsobem života: *A protože jste synové, poslal nám Bůh do srdce Ducha svého syna, který volá: Abba, Otče! Už tedy nejsi otrok, ale syn a jako syn také dědic skrze Boha* (Gal 4,6-7). V člověku se tedy nachází první účinek vykoupění, je to osvobození z otrockého stavu; svobody člověku se dostává spolu s adopcí za syna. Nejedná se tolik o rovinu práva na dědictví, jako spíše o skutečný dar nového života, jež všechny tři osoby Trojice vlévají do člověka (srov. Gal 4,6; 2 Kor 13,13). Pramenem tohoto nového života Boha v člověku a člověka v Bohu je právě Kristovo vzkříšení. Podíl na novém životě rovněž působí to, že se stáváme Kristovými bratry. Vždyť sám Vzkříšený nazývá své učedníky „bratry“ (srov. Mt 28,10; Jan 20,17). Nejedná se pochopitelně o bratry na základě božské přirozenosti, nýbrž na základě milosti. Adopce za Božího syna nebo dceru dává člověku skutečný podíl na životě jednorozného Božího Syna, jehož plnost se zjevuje v Kristově vzkříšení.

4) Kristovo vzkříšení, ba spíše vzkříšený Kristus sám, představuje konečně základ a pramen našeho budoucího vzkříšení. Když předznamenával ustanovení Eucharistie, sám Ježíš o ní hovořil jako o svátosti věčného života, budoucího vzkříšení: *Kdo jí mé tělo a pije mou krev, má život věčný a já ho vzkřísím v poslední den* (Jan 6,54). Poněvadž posluchači reptali, Ježíš jim dále řekl: *Nad tím se pohoršujete? Co teprve, až uvidíte Syna člověka, jak vystupuje tam, kde byl dříve?* (Jan 6,61-62). Tímto způsobem chtěl Mistr naznačit, že pod svátostnými způsoby Eucharistie se přijímajícím dává podíl na Těle a Krvi oslaveného Krista. Rovněž svatý Pavel podtrhuje souvislost mezi Kristovým vzkříšením a naším vzkříšením: *Ale Kristus z mrtvých vstal, a to jako první z těch, kteří zesnuli. Protože smrt přišla skrze jednoho člověka, přijde skrze člověka také vzkříšení mrtvých. Jako totiž pro spojení s Adamem všichni propadli smrti, tak zase pro svoje spojení s Kristem všichni budou povoláni k životu* (1 Kor 15,20-22). *Toto tělo porušitelné musí totiž na sebe vzít neporušitelnost, a toto tělo smrtelné musí na sebe vzít nesmrtelnost. A až toto tělo porušitelné vezme na sebe neporušitelnost, a toto tělo smrtelné vezme na sebe nesmrtelnost, potom se vyplní to, co stojí v Písmu: Vítězně je smrt navždy zničena* (1 Kor 15,53-54). *Ale Bohu díky! On nám popřává vítězství skrze našeho Pána Ježíše Krista* (1 Kor 15,57). Toto definitivní vítězství nad smrtí již uskutečnil a přinesl Kristus a On dává na tomto svém vítězství podíl lidstvu v té míře, v jaké lidstvo přijímá plody Jeho vykoupění. Je to proces připuštění k novému životu, k životu věčnému. Díky tomuto procesu se v průběhu staletí formuje nové lidstvo, vykoupěný Boží lid, který je shromážděn v Kristově církvi, a ta je skutečnou komunitou vzkříšení. Na konci dějin pak všichni vstanou. Ti, kdo budou patřit ke

Kristu, budou mít také plnost života ve slávě, a to bude definitivní uskutečnění společenství vykoupěných v Kristu, a tak Bůh bude skutečně všechno ve všem (srov. 1 Kor 15,28).

5) Apoštol Pavel dále učí, že tento vykupitelský proces, který vyvrcholí vzkříšením mrtvých, se uskutečňuje v nevýslovnosti nové duchovnosti, která překonává veškerou lidskou představivost a také schopnosti samotného člověka. Pavel totiž na jednom místě říká: *Říkám vám, bratři, toto: člověk, jak je, nemůže mít účast v Božím království, ani člověk s tělem porušitelným nemůže mít účast v neporušitelnosti* (1 Kor 15,50). Jedná se o konstatování naší přirozené neschopnosti vzhledem k novému životu. Na druhé straně pak v listu Římanům tentýž apoštol tvrdí: *A když sídlí ve vás Duch toho, který z mrtvých vzkřísil Ježíše, pak ten, který z mrtvých vzkřísil Krista Ježíše, probudí k životu i vaše smrtelná těla svým Duchem, který sídlí ve vás* (Řím 8,11). Jedná se o tajuplný proces zduchovnění, které v okamžiku vzkříšení zasáhne rovněž lidské tělo. To vše se odehrává díky působení téhož Ducha svatého, který uskutečnil Kristovo vzkříšení. Jedná se bezpochyby o skutečnosti, které unikají našim schopnostem chápat a rozumově dokazovat, a proto jsou také předmětem naší víry, která se zakládá na Božím slově. Prostřednictvím Pavlových výpovědí je nám tedy dopřáno pronikat do tajemství, které překonává všechny hranice času a prostoru: *První člověk, Adam, se stal živou bytostí, poslední Adam však bude oživujícím duchem* (1 Kor 15,45). *My jsme na sobě nesli podobnost s tím člověkem, který pocházel ze země. Stejně tak ponese i podobnost s tím, který je z nebe* (1 Kor 15,49).

6) V očekávání definitivního procesu spásy vzkříšený Kristus tajemně přebývá v srdcích svých učedníků a násled-

ovníků a představuje v Duchu svatém pramen jejich posvěcení, pramen jejich božského života a jejich přijetí za Boží syny, pramen budoucího vzkříšení. Tato jistota vede svatého Pavla k tomu, že v listu Galátům tvrdí: *Už nežiji já, ale žije ve mně Kristus. Avšak tento život v těle žiji ve víře v Božího Syna, protože on mě miloval a za mě se obětoval* (Gal 2,20). Stejně tak každý křesťan jako apoštol Pavel, byt žije ještě v těle (srov. Řím 7,5), přesto zároveň žije duchovně ve víře (srov. 2 Kor 10,3), poněvadž živý Kristus, vzkříšený Kristus se stal pravým podmětem všeho jeho jednání. Opravdu můžeme říci, že Kristus žije v nás (srov. Řím 8,2. 10-11; Fil 1,21; Kol 3,3). Jedná se o pravý život v Duchu. Apoštol Pavel má tuto pravdu za cosi naprosto jistého a totéž smýšlení musí být v každém křesťanu, který se nachází uprostřed těžkostí a utrpení přítomného života, jak to doporučoval Pavel učedníkovi Timoteovi v jednom úryvku z listu, který mu adresoval. Právě touto myšlenkou chceme jaksi zpečetit naši katechezi o Kristově vzkříšení: *Mysli na Ježíše Krista, Davidova potomka, který byl vzkříšen z mrtvých. To je moje evangelium. Právě kvůli němu trpím, dokonce jako zločinec v poutech. Ale Boží slovo spoutáno není. Proto kvůli vyvoleným snáším všechno, aby také oni došli spásy a věčné slávy skrze Ježíše Krista. Tohle je jisté: Když jsme s ním umřeli, budeme s ním také žít. Když vytrváme, budeme s ním i kralovat. Když ho zapřeme, zapře také on nás. Ale i když my jsme nevěrní, on zůstává věrný, protože nemůže zapřít sám sebe* (2 Tim 2,8-13).

„Mysli na Ježíše Krista, Davidova potomka, který byl vzkříšen z mrtvých.“ – Právě toto apoštolovo slovo je klíčem naděje pro pravý život v čase i ve věčnosti.

Překlad doc. Ctirad Václav Pospíšil Th.D. OFM

CHVÁLA BOHA STVOŘITELE - pokračování ze str. 2

k obrazům ze světa rostlin, svěžím a plným zeleně (srov. Ž 91,13-16). Na rozdíl od bezbožníka, který je jako tráva na poli, bujná, ale pomíjivá, spravedlivý se tyčí k nebi pevně a majestátně jako palma a jako cedr na Libanonu. Na druhé straně spravedliví jsou *zasazeni v domě Hospodinově* (v. 14), to znamená, mají tak jako nikdy pevný a trvalý vztah k chrámu, a tedy k Hospodinu, který si ho určil za příbytek.

Křesťanská tradice si bude pohrávat také s dvojím významem řeckého slova phoinix, který je použit při překladu hebrejského výrazu, který označuje palmu. Phoinix je řecký název palmy, ale také ptáka, který se nazývá »fénix«. A jak je známo, fénix je symbolem nesmrtelnosti, protože existovala představa, že tento pták se znovu rodí ze svého popele. Křesťan má podobnou zkušenost díky své účasti na Kristově smrti, prameni nového života (srov. Řím 6,3-4). *Když jsme byli mrtví pro své hříchy, přivedl nás k životu zároveň s Kristem*, říká list k Efezským. *Vzkřísil s ním zároveň i nás* (2,5-6).

Požehnané stáří

Ještě další obraz představuje spravedlivého, a ten je z živočišné říše, určený k tomu, aby vyzvedl sílu, kterou Bůh dopřává, i když už propukne stáří: *Mně však jsi dal buvolí sílu, pomazals mě zářícím⁽¹⁾ olejem* (Ž 91,11). Na jedné straně dar božské síly

dává triumfovat a zajišťuje bezpečí (srov. v. 12); na druhé straně slavně čelo spravedlivého je pomazáno olejem, ze kterého vyzáruje energie a požehnání, které ochraňuje. Žalm 91 je tedy optimistickým hymnem umocněným navíc hudbou a zpěvem. Oslavuje důvěru v Boha, který je pramenem klidu a míru, i když jsme svědky zdánlivého úspěchu bezbožníka. Tento pokoj zůstává zachován až do stáří (srov. v. 15), období prožívaného nadále v plodnosti a bezpečí.

Uzavřeme slovy Origena, přeloženými sv. Jeronýmem, která si všimají fráze, ve které žalmista říká Bohu: *Pomazals mě zářícím olejem* (v. 11). Origenes to komentuje: »Naše stáří potřebuje Boží olej. Tak jako když naše těla jsou unavená, osvěží se jedinečně tak, že je namažeme olejem, jako plamínek ve svítilně zhasne, když nedosahuje k oleji: tak také plamínek stáří, aby mohl růst, potřebuje olej Božího milosrdenství. Ostatně i apoštolové vystupují na Olivovou horu (srov. Sk 1,12), aby přijali světlo Pánova oleje, protože byli unaveni a jejich svítilny potřebovaly Pánův olej... Proto prosme Pána, aby naše stáří i každá naše únava a všechny temnoty byly ozářeny Pánovým olejem (74 Omelie sul Libro dei Salmi, Milán 1993, s. 280-282).

Bolletino Vaticano 12. 6. 2002
Mezititulky redakce Světa

⁽¹⁾ Český Žaltář používá výraz »nejčistším«.

Ve dnech 18. až 19. října 2002 se v Brně uskuteční **bioetická konference s mezinárodní účastí Začátek a konec lidského života**. Záštitu nad konferencí převzal rektor Masarykovy univerzity prof. RNDr. Jiří Zlatuška, CSc. Koordinátorem konference je prof. MUDr. Květoslav Šípr. Konference se bude konat v Kongresovém centru Masarykovy univerzity v budově Lékařské fakulty MU, Komenského nám. 2, I. patro. Konference začíná v pátek v 10.00 hodin a končí v sobotu v 17.00 hodin. Registrace účastníků v předšálí Kongresového centra 18. 10. 2002 od 9.00 do 9.45 hodin. Registrační poplatek činí 230 Kč, při platbě do 30. 6. 2002 170 Kč, a opravňuje také k odběru Sborníku přednášek a abstrakt. Potvrzení o úhradě registračního poplatku předloží účastníci konference při registraci. Pro předem přihlášené studenty je vstup na konferenci bez poplatku. Stornovací podmínky: Při odhlášení do 31. 8. činí stornovací poplatek 30 Kč, při pozdějším odhlášení se registrační poplatek nevrací, kongresové materiály však budou na udanou adresu zaslány poštou. Ubytování zajišťuje Cestovní kancelář Via Petrov, Kozi 8, 602 00 Brno, telefon: 4221 4021, fax: 4221 3774, e-mail: viapetrov@viapetrov.cz. Z pověření pořadatelů zajišťuje organizaci konference Bioetické centrum Hippokrates, Mičkova 59, 614 00 Brno, e-mail: scripta@volny.cz.

Skutečná tvář otce Pia (27)

Je nesporné, že již tehdy poznal problém bilokace, současné přítomnosti na dvou různých místech, a co je ještě důležitější, jeho duše se tak věrně podrobila vedení Ducha svatého, že Bůh může volně disponovat jeho modlitbou. »Podivné jevy zániku paměti«, na které si stěžuje, náleží do systému regulace jeho apoštolátu, jak to předvídá program Prozřetelnosti. Některé duše jsou mu obzvláště svěřeny, jiné nikoliv. Přes všechno úsilí ty osoby, které mu nebyly svěřeny, nezanechávají v jeho paměti ani stopu svého jména. Neboť v tomto případě Mistrem je pouze Bůh a Padre Pio spravuje poklady svěřené jeho péči.

Opakují důrazně: všechny dary, které vlastní otec Pio, jsou určeny pro službu duším, i tehdy, když z nich mají prospěch pouze těla. Nejedno obrácení bylo následkem zázračného uzdravení nebo neočekávané návštěvy. Připojme několik faktů, při čemž sáhneme raději k neznámým nebo méně známým.

* * *

Generál Cadorna po jedné porážce propadl zoufalství. Napadala ho myšlenka na sebevraždu. Jednoho večera se zavřel ve stanu obklopeném strážemi a vzal do ruky revolver, když náhle spatřil mnicha v hnědém hábitu, který vstoupil, zvedl výhrůžně prst a řekl:

»Generále, nedělej takovou hloupost!«

Generál, který přísně nařídil, aby k němu nikoho nepouštěli, vyběhl rozhněvaný ze stanu, ale nikoho neviděl. Strážce se zapřísažily, že nikoho neviděly. Generálův hněv ustoupil úžasu, který způsobil, že ho jeho posedlost opustila. Ten odklad posledního soudu nad sebou samým ho zachránil. Ale tato záhada ho ustavičně pronásleduje. Kde k ní najít klíč? Kdo může být ten mladý františkán, který byl tak smělý, že se vetřel do jeho sa-

moty, a dost silný, aby mu vyrazil z ruky revolver?

Válka skončila. Stále více slyší o Padre Pioví. Aby se dobral k jádru tajemství, vypraví se generál Cadorna incognito a »in borghese« (v civilním šatu) do San Giovanni Rotondo. Ale je to právě v období, kdy je P. Pio držen v přísné izolaci a podroben příkazům lékařů. Generál ovšem naléhá:

»Dovolte mi, abych ho alespoň spatřil!«

»Dobře,« odpovídá otec kvardián. »Zůstaňte na chodbě, až budeme přecházet do kostela k děkovné modlitbě, otec Pio půjde také a můžete ho vidět.«

Generál čeká skrytý v koutě. Mezi přicházejícími mnichy poznává svého nočního hosta. P. Pio se usmívá a zvedá prst stejným pohybem, napůl žertovným a napůl výhrůžným, jako by chtěl říct: »No vidíš, vzpamatoval ses včas!«

* * *

Monsignor Fernando Damiani, generální vikář v Salto v Uruguayi, toužil jako mnoho jiných strávit zbytek života v blízkosti otce Pia v San Giovanni Rotondo.

»Ne,« odpověděl mu P. Pio, »prosím, abyste zůstal na svém místě v diecézi.«

»Ale v takovém případě mi slibte, že budete u mě v hodinu mé smrti.«

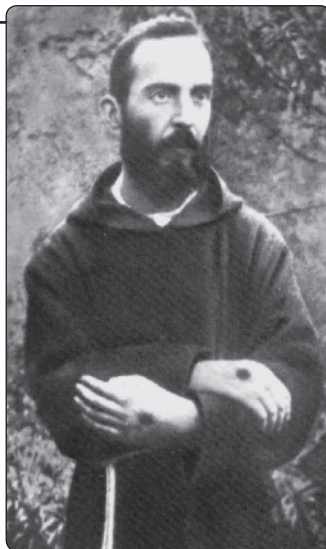
Po chvíli usebranosti mnich odpověděl:

»Dobře, slibuji.«

V roce 1941 mons. Alfredo Viola, biskup v Salto, slavil stříbrné výročí kněžského svěcení. Slavnosti se účastnili všichni biskupové Uruguaye a několik z Argentiny. Uprostřed noci uslyšel mons. Barbieri, arcibiskup z Montevidea, který nám to vyprávěl, jak někdo klepe na dveře.

»Kdo je tam?« zvolal.

Vstoupil neznámý kapucín se slovy:

»Odeberte se, prosím, k mons. Damianimu. Umírá.«

Arcibiskup zavolal několik kněží a pospíšil za mons. Damianim, který ležel s těžkým záchvatem angíny pectoris. Přijal svátosti umírajících a zcela při vědomí tiše a pokojně skončil. Jaké bylo překvapení všech přítomných, když našli na stolku u jeho lůžka lístek se slovy napsanými tužkou zesláblou rukou:

»Otec Pio byl u mě.«

Arcibiskup z Montevidea uchoval poslední poselství svého přítele a zatoužil zjistit na vlastní oči totožnost mnicha, který ho pozval k loži umírajícího. Dne 13. dubna 1949 využil návštěvy »ad limina« v Římě a rozhodl se navštívit P. Pia a poznat ho, což také učinil. Pro klid vlastního svědomí, i když v něm poznal dříve viděného návštěvníka, přímo se ho na to zeptal. P. Pio nic neodpovídal. Protože se domníval, že jeho otázku nezaslechl, zopakoval ji. P. Pio se trval v mlčení. Mons. Barbieri se rozesmál.

»Rozumím!« řekl.

»Ano,« odpověděl Padre Pio se svým typickým úsměvem. O to vlastně šlo.

* * *

Životopisci P. Pia používají do omrzení výraz »všudypřítomnost«, při kterém se teologům ježí vlasy na hlavě. Mnoho ctitelů a ještě více ctitelek rozšiřuje zprávu, že Padre Pio »všechno slyší a je všude«. To je zásadní omyl. Duchovní dary otce

Pia se drží v přísných mezích, které vyznačil Bůh. Svě bilokace nevyvolává sám, ale odpovídají záměrům nekonečného Milosrdenství, jehož je pokorným sluhou, a nikdy k nim nedochází z ledajakých příčin, jak by bylo možno usoudit z některých kronikářských faktů, které mají za cíl podněcovat zvědavost. P. Pio »nekoná procházky« po světě pro něčí potěšení, ale proto, že ho Bůh posílá a že jeho vůle je nejtěsněji spjata s vůlí Boží. Ani v tomto případě není možno zaměňovat příčinu s nástrojem a halucinace s nespornými fakty. Nedostatek soudného rozumu velmi křivdí apoštolu ze San Giovanni Rotondo, který si zaslouží jinou slávu než pověst mistra mimopřirozených kousků. Připisují se mu totiž v tomto směru nejednou přímo směšné rekordy.

Bilokace, dobře známá ze života světců, představuje něco jako předchuť »duchovnosti«, čili osvobození od určitých hmotných zákonů, což je vlastností oslavených těl. Když ho požádali o názor na toto téma, odpověděl P. Pio svým obvyklým, o něco drsnějším tónem:

»Co zase máte, oni přece nejsou tak hloupí, aby nevěděli, že se přemísťují. A jak? To je otázka! Jestli táhne duše tělo, nebo tělo duši? Ať je to jak chce, děje se to s jejich plným vědomím. Vědí, kam se ubírají.«

Ti nejbližší z jeho okolí znají dobře ty chvíle, kdy se otec Pio náhle mění a stává se »nepřítomným«. Přepadá ho to kdekoli, často i ve zpovědnici. Jedna z jeho duchovních dcer mi vyprávěla, co se jí stalo během zpovědi. P. Pio jí náhle přikázal: »Ticho!« Zdálo se, jako by naslouchal. »Jeho tvář byla zcela změněna,« říkala mi, »ale nevypadal jako mrtvý.« Penitentka zůstala klečet bez pohybu a trpělivě čekala. Konečně po delší chvíli Padre Pio zhluboka vydechl, řekl několik slov, naklonil se k okénku a zpovídal ji dále.

(Pokračování)

II. PEŠÍ POUTI NA VELEHRAD ze Znojma, Velkého Meziříčí a Víru (a zároveň XXI. z Levého Hradce)

Motto: „RADOST PRO VŠECHEN LID“ (Lukáš 2,10)

V pondělí 19. srpna jdeme ráno ze Žďáru a z Rad. Svratky, v 15.00 z mariánských poutních míst Netín a Vranov nad Dyjí. Z cyrilometodějského Vítochova u Bystřice nad Pernšt. jdeme v 15.00 k sv. Sedmipochovníkům ve Víru.

Společně vycházíme po úterý 20. 8. 2002 v 6.30 hod. ze Znojma, Velkého Meziříčí a Víru.

Délka pouti je 130 km, denní etapy kolem 33 km. Vezměte si spacáky, karimatky a jídlo na 4 dny. Spát budeme vždy pod střechem, vycházíme pokaždé v 6.30 hodin, večer v 19.00 bude společná mše svatá s farností. Pojede s námi doprovodné vozidlo, které poveze zavazadla a případně i unavené poutníky. Zápisné 100 Kč. Přihlašte se. Těšíme se, že se k nám cestou přidají další skupinky z okolí. Je pěkné na poutníky před obcí čekat a pak je kus cesty doprovázet.

Středa 21. 8. (6.30) – Tišnov – Křtiny, Miroslav – Blučina (33 km), Boskovice – Ruprechtov (30 km)

Čtvrtek 22. 8. (6.30) – Křtiny – Milonice, Ruprechtov – Milonice, Blučina – Věteřov (33 km)

Pátek 23. 8. (6.30) – Milonice – Buchlovice, Věteřov – Buchlovice (28 km)

I ze své farnosti můžete vypravit vlastní proud tak, abychom se v pátek 23. 8. kolem 14 hodin sešli na sv. Klimentku nebo večer v Buchlovicích.

V sobotu 24. 8. 2002 ráno přijďte autobusy do Buchlovic a v 8 hodin společně vyjdeme na Velehrad. I z těchto posledních 8 km bude možno jet část cesty autobusem. U baziliky obnovíme zasvěcení národa Bohu rukama Panny Marie, které poprvé vykonali biskupové Čech a Moravy L. P. 1993. Za poledne bude na Velehradě mše svatá, v 16.00 hod. putování zakončíme.

Jménem poutnického bratrstva srdečně zvou poutníci římský, svatovojtěšský a velehradský: P. Jan Peňáz, Náměstí 18, 594 01 Velké Meziříčí, tel.: 0619/522 101, P. Jindřich Bartoš, Mikulášské nám. 13, 669 02 Znojmo, tel. 0624/224 694, P. Marek Dunda, 671 03 Vranov n/D. č. 20, tel.: 0624/296 384, jáhen Ladislav Kinc, 592 64 Prosetín u Bystřice n. P. 79, tel.: 0501/463 315, Dr. František Reichel, Masarykovo nám 15, 254 01 Jilové u Prahy, tel.: 02/419 512 14.

VÝSTAV NEJSVĚTĚJŠÍ SVĚTOSTI OLTÁRNÍ V PRAZE

30. 6. – 3. 7. u sv. Petra a Pavla v Bohnicích od 9.00 do 17.00 hod. ● 8. – 11. 7. u sv. Filipa a Jakuba na Zličovské od 14.00 do 15.00 hod. ● 20. – 23. 7. u sv. Matěje v Dejvicích od 8.00 do 18.00 hod. ● 24. – 27. 7. u sv. Cyrila a Metoděje v Karlíně od 8.00 do 17.30 hod. ● 28. – 31. 7. u Panny Marie Pomocné v Nerudově ulici od 14.00 do 18.00 hod. ● 1. – 4. 8. u sv. Ludmily na Vinohradech ● 9. – 12. 8. u Panny Marie Sněžné na Novém Městě od 9.00 do 17.45 hod. ● 13. – 16. 8. u Panny Marie Andělské na Hradčanech od 15.00 do 17.45 hod. ● 17. – 20. u sv. Kříže na Příkopech od 10.30 do 15.30 hod. ● 21. – 24. u sv. Ignáce na Karlově nám. od 8.00 do 17.00 hod. ● 25. – 28. u sv. Anežky na Spořilovské od 17.00 do 19.00 hod. ● 29. 8. – 1. 9. u sv. Michala v Podolí od 14.00 do 17.00 hod. ● 2. – 5. 9. u sv. Prokopa na Žižkově od 15.00 do 18.00 hod. ● 6. – 9. 9. u sv. Markéty v Brejnově od 7.00 do 18.00 hod. ● 14. – 17. 9. u Nejsvětější Trojice v Košířích od 16.30 do 17.30 hod. ● 18. – 21. 9. u Svaté Rodiny v Řepích od 12.00 do 16.00 hod. ● 26. – 29. u sv. Václava ve Vršovicích od 15.00 do 18.00 hod. ● 30. 9. – 3. 10. u sv. Antonína v Holešovicích od 8.00 do 17.30 hod. ● 4. – 7. 10. u sv. Havla na Starém Městě od 13.00 do 16.00 hod. ● 8. – 11. 10. u sv. Vojtěcha v Libni od 15.00 do 17.00 hod. ● 12. – 15. 10. u sv. Anny na Žižkově od 15.00 do 18.00 hod. ● 16. – 19. 10. u sv. Karla Boromejského na Malé Straně od 8.00 do 15.00 hod. ● 24. – 27. 10. u sv. Jiří v Hloubětíně od 15.00 do 18.00 hod. ● 28. – 31. 10. u Nejsv. Srdce Páně na Vinohradech od 8.45 do 11.00 a od 15.00 do 18.00 hod. ● 1. – 4. 11. u sv. Rocha na Žižkově od 15.00 do 18.00 hod. ● 18. – 21. 11. u Panny Marie Královny Míru na Lhotce od 13.00 do 18.00 hod. ● 23. – 27. 11. u Krista Krále ve Vysočanech od 16.00 do 18.00 ● 3. – 7. 12. u sv. Cyrila a Metoděje v Karlíně od 8.00 do 17.30 hod. ● 18. – 22. 12. u sv. Tomáše na Malé Straně od 13.00 do 16.30 hod. ● 28. 12. – 1. 1. u Panny Marie Sněžné na Novém Městě od 9.00 do 17.45 hod.

Stálý výstav Nejsvětější svátosti oltární: U sv. Josefa na Malé Straně: Po – Pá od 10.00 do 16.15 hod.; Ne od 14.00 do 16.15 hod. ● U sv. Bartoloměje v Bartolomějské ul. na Starém Městě: Po – Pá mimo 1. Pá od 12.00 do 17.30 hod. ● U sv. Ludmily na Královských Vinohradech: vždy 1. Pá od 12.00 do 17.30 hod.

Liturgická čtení

Neděle 7. 7. – 14. neděle v mezidobí

1. čt.: Zach 9,9–10

Ž 145(144),1–2.8–9.10–11.13cd–14

Odp.: srov. 1 (*Budu velebit tvé jméno, můj Bože, králi. Nebo: Aleluja.*)

2. čt.: Řim 8,9.11–13

Ev.: Mt 11,25–30

Pondělí 8. 7. – ferie

1. čt.: Oz 2,16b.17b–18.21–22

Ž 145(144),2–3.4–5.6–7.8–9

Odp.: 8a (*Milosrdný a milostivý je Hospodin.*)

Ev.: Mt 9,18–26

Úterý 9. 7. – ferie

1. čt.: Oz 8,4–7.11–13

Ž 115(113B),3–4.5–6.7ab+8.9–10

Odp.: 9a (*Izraelův dům doufá v Hospodina. Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Mt 9,32–38

Středa 10. 7. – ferie

1. čt.: Oz 10,1–3.7–8.12

Ž 105(104),2–3.4–5.6–7

Odp.: 4b (*Stále hleďte Hospodinovu tvář! Nebo: Aleluja.*)

Ev.: Mt 10,1–7

Čtvrtek 11. 7. – svátek sv. Benedikta

1. čt.: Př 2,1–9

Ž 34(33),2–3.4+6.9+12.14–15

Odp.: 2a (*Ustavičně chci velebit Hospodina.*)

Ev.: Mt 19,27–29

Pátek 12. 7. – ferie

1. čt.: Oz 14,2–10

Ž 51(50),3–4.8–9.12–13.14+17

Odp.: srov. 17b (*Má ústa ať zvěstují, Pane, tvou chválu.*)

Ev.: Mt 10,16–23

Sobota 13. 7. – nez. pam. sv. Jindřicha nebo sob. pam. P. Marie

1. čt.: Iz 6,1–8

Ž 93(92),1ab.1c–2.5

Odp.: 1a (*Hospodin kraluje, oděl se velebností.*)

Ev.: Mt 10,24–33

Breviář pro laiky

Uvedení	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
do první modlitby dne:	7. 7.	8. 7.	9. 7.	10. 7.	11. 7.	12. 7.	13. 7.
Antifona	919	934	949	964	1754	996	1012
Žalm	784	783	783	784	783	784	783
Ranní chvály:							
Hymnus	920	935	949	964	1426	997	1013
Antifony	920	935	950	965	1756	998	1014
Žalmy	921	936	950	965	813	998	1014
Kr. čtení a zpěv	923	938	953	969	1756	1001	1017
Antifona k Zach. kantiku	703	939	953	969	1427	1002	1017
Prosby	924	939	953	969	1757	1002	1017
Záv. modlitba	703	939	954	970	1427	1002	1428
Modlitba během dne:							
Hymnus	925	940	954	970	792	1003	1018
Antifony	925	940	955	971	987	1004	1019
Žalmy	926	940	955	971	987	1004	1019
Krátké čtení	927	943	957	973	1759	1006	1021
Záv. modlitba	703	943	957	973	1427	1006	1022
Nešpory:							
	SO						
Hymnus	915	929	944	959	975	1426	1008
Antifony	916	929	945	960	976	1761	1009
Žalmy	916	930	945	960	976	1761	1009
Kr. čtení a zpěv	918	933	947	962	979	1763	1011
Ant. ke kant. P. M.	703	704	948	962	979	1427	1011
Prosby	918	933	948	963	979	1764	1011
Záv. modlitba	703	703	948	963	980	1427	1012
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260

Nabídka Matice cyrilometodějské s. r. o. z jiných nakladatelství

Uvedené knihy si můžete objednat na adrese:
Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24,
771 11 Olomouc 1; e-mail: knihy@maticecm.cz,
tel.: 068/550 04 31, fax: 068/522 28 03

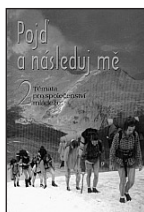
Jan Dargatzová: 52 ZPŮSOBŮ, JAK DĚTEM VYJÁDŘIT LÁSKU

Náměty, které mohou rodičům pomoci vyjádřit svým dětem lásku rozmanitými způsoby. Každé dítě potřebuje vědět, jak moc je pro své rodiče vzácné, nejen při zvláštních příležitostech, ale i během všedních dnů...

Samuel, brož., zúž. A5, 136 stran, 136 Kč

POJĎ A NÁSLEDUJ MĚ 2 Témata pro společenství mládeže (redakce P. Jan Balík)

Druhý díl knížky, kterou připravili členové Sekce pro mládež ČBK. Umožňuje sestavit program setkání společenství mládeže na jeden rok a vydat se tak společně na dobrodružnou cestu životem z víry a radostného odhalování odpovědí na základní otázky člověka. V závěru publikace najdeme pojednání o svátosti smíření a zpovědní zrcadlo. Pro praktické použití jsou vloženy do kapsy na třetí straně obalu volné listy se stručným shrnutím jednotlivých témat. Vychází s církevním schválením.

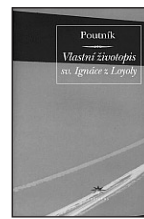

Paulinky, brož., A5, 168 stran, 135 Kč

POUTNÍK (Vlastní životopis sv. Ignáce z Loyoly)

Svatého Ignáce dlouho přemlouvali jeho duchovní synové, aby sepsal své paměti. Když nakonec podvolil, začal diktovat své vzpomínky P. Luisovi Gonçalvesovi da Cãmary. Jeho zápisky daly vzniknout dílu, které podkryvá tajemství Ignácova života od obrácení (1521) až po kněžské svěcení (1537).

Refugium, váz., přebal, zúž. A5, 158 stran, 150 Kč

Peter Dyckhoff: JAK NALÉZT CESTU

Pokyny pro duchovní cestu podle Miguela de Molinos, španělského teologa a mystika 17. století. Svě hlavní dílo „Guia espiritual“ napsal roku 1675 v Římě, kde působil až do konce svého života. Molinos byl přesvědčen, že pouze pasivní modlitba – modlitba klidu – vede k duchovní dokonalosti. Aby se jí dosáhlo, je pak zapotřebí opustit všechna namáhavá asketická cvičení a namísto nich se odevzdat vnitřnímu klidu v Bohu. Molinosovy výklady mystické cesty se především opírají o díla Jeana Gersona, Terezie z Avily a Jana od Kříže.

Karmelitánské nakladatelství,
váz., 118x184mm, 304 stran, 249 Kč

Římskokatolická duchovní správa v Římově vás srdečně vze na **LETNÍ POUŤ V ŘÍMOVĚ**, která se koná v neděli 7. července 2002 ke svátku Navštívení Panny Marie.

Program pouti: Mše svatá v předvečer pouti v sobotu 6. července v 18.30 hod. ● mše svatá v neděli 7. července v 7.15 hod. a v 9.00 hod. ● slavná mše svatá 11.00 hodin. Během dopoledne příležitost ke svátosti smíření. Svátostné požehnání a zakončení pouti v 14.30 hod.

UPOZORŇUJEME NA INTERNETOVÉ
STRÁNKY NAŠEHO NAKLADATELSTVÍ:

WWW.MATICECM.CZ

ZDE SI TAKÉ MŮŽETE OBJEDNAT NÁMI
VYDANÉ TITULY

779 00 Olomouc 9
706 43/02
P.P.

TISK

771 11 Olomouc 1
Dolní nám. 24
Matice cyrilometodějská s. r. o.

SVĚTLO – týdeník Matice cyrilometodějské. Vydává Matice cyrilometodějská v Olomouci, Černochova 7 – IČO 533866. Tiskne nakladatelství Matice cyrilometodějská s. r. o., Olomouc. Šéfredaktor Josef Vlček. Vychází s církevním schválením Arcibiskupství olomouckého č.j. 54/98 ord. Církevní schválení se uděluje časopisům jako potvrzení, že v nich nejsou bludy v oblasti víry a mravi. Neznamená to však, že udělovatel schválení se ztotožňuje s názory jednotlivých článků. Adresa redakce: Matice cyrilometodějská s. r. o., Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 068/522 28 03 (e-mail: svetlo@maticecm.cz; <http://www.maticecm.cz/svetlo>; objednávky týdeníku a knih, inzercie: knihy@maticecm.cz). Registrační značka MK ČR 7225. Administrace pro Slovenskou republiku: RODENY, Vinohradnícka 11, 949 01 Nitra, telefon 0042137741 83 83; podávání novinových zásilek povolené SP, s. p. ZSRP Bratislava, č.j. 3335-OPC zo dňa 21. 5. 1996. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medzugerje aj.), se podřizujeme konečnému úsudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.